

**EEN
LEVENSGEUR
TEN LEVEN**

KAREL HOEKENDIJK

*"Maar God zij gedankt. die ons te allen tijde in Christus doet
zegevieren en de reuk van zijn kennis allerwege door ons verspreidt.
want wij zijn voor God een geur van Christus onder hen die gered worden. en
onder hen. die verloren gaan; voor dezen een doodslucht ten dode. voor genen
EEN LEVENSGEUR TEN LEVEN" (II Cor. 2:14-16).*

EEN LEVENS GEUR TEN LEVEN

Ziekte is disharmonie, dis-orde, dis-comfort. Het leven is ontregeld, er worden veranderingen gemeten, verschuivingen in de fysieke orde, kosmische wetmatigheden worden geweld aangedaan, Gods scheppingsplan ontwricht. Het creatuurlijke lijden is de uitkomst van de botsing van kracht en tegenkracht in een bedorven wereld.

Wanneer ziekte de mens aantast, functioneert hij niet meer optimaal. Het is of alles aan hem is ziek geworden. Als één lid lijdt, lijden alle leden. De ziekte zet zich overal in vast, in elk domein van zijn wezen, in zijn geest, zijn lichaam, zijn denken, zijn voelen, zijn woorden, zijn handelen, het neemt bezit van de gehele persoon. Het is een woekering door het gehele lichaam. Ziekte is meestal het product van het onbehagen van de ziel dat uitdrukking zoekt in het lichaam, ook in de geest. Het is de consequentie van het uit balans zijn. Waarom is deze breuk daar, waardoor, hoe? Welke ervaringen zijn aanleiding geweest, welke inbreuken aan Gods wetten staan aan het begin en zijn er verantwoordelijk voor? Welke spanningen, onopgeloste problemen, haatgevoelens, welk menselijk falen, ontmoediging, misverstaan, eenzaamheid, zijn oorzaken geworden waardoor de levensbron is dichtgeslibd, is moe geworden op te spuiten? Wij vragen de mensen die tot ons komen om hulp niet in de eerste plaats wát hun ziekte is, maar waarom de ziekte daar is. De Heer is niet zo zeer geïnteresseerd in de symptomen als wel in de oorzaken van de ziekte, Hij zoekt de wortels op.

Een Schotse chirurg, een wedergeboren Christen, beweert dat 80% van zijn patiënten niet op zijn operatietafel terecht zouden zijn gekomen, als zij in hun leven Christus hadden ontmoet en Hem hun leven hadden overgegeven. Ook de

atmosfeer rondom de zieke verandert met hem mee. De dingen om hem heen hebben deze ziekte geregistreerd, kregen daar kennis van. Niet alleen betuigen de bezoekers rondom de zieke hun "deelname", maar zij nemen in een of andere vorm er inderdaad aan deel. Alles om de zieke, de dieren, de planten "weten er van", blijken geïnformeerd, aangesproken, beïnvloed; de kleine wereld rondom het ziekbed verziekte een beetje mee. Er is uitstroming van ziekte van de patiënt uit, een zacht soort verdriet is alom, een beetje sterven valt als een onzichtbare poeder over de dingen neer, zelfs de kleuren in de kamer verbleken, vertroebelen. Ik heb een oude lieve dame gekend in Zwitserland, die alleen woonde op haar bovenhuis, in haar wereld van planten en bloemen, vogels en vissen die zij liefderijk verzorgde en lachend "haar kinderen" noemde, daar was een innige relatie met hen. Alles bloeide naar hartenlust en de vogels zongen, het was alsof zij instemden met haar lofprijzing. Wat een heerlijke wereld was dat! Toen zij hoogbejaard ziek werd en sterven ging, raakten haar vogels, vissen en bloemen op de een of andere wijze met haar ziekte besmet, alsof er een infectie optrad, een langzame vergiftiging, de bladeren hingen neer, de planten schenen vreugdeloos geworden, er werd door de vogels nauwelijks gezongen, het werd stiller in deze kleine wereld. Zij kregen hetzelfde daglicht, dezelfde verzorging als voorheen, niets ontbrak hen, maar alles scheen deel te hebben gekregen aan een vreemde des-oriëntatie vanwege een medeschepsel in hun omgeving. Zij floreerden niet meer, het was alsof zij rouw bedreven en de dood zagen nadersluipen, die hen allen overmeesterde. Er was in dat huis een diep onbehagen ontstaan, de joyeuse harmonie, de éénheid, de samenhang waarin zij samen leefden en allen elkaar kenden, was verstoord. De pijnen, de koorts van hun geliefde verzorgster huiverden door de bladeren heen tot diep in de allerfijnste

nerven, de sappen verdroogden, de koorts was hun aller koorts. Tot in het aquarium werd het opgemerkt, de vissen reageerden op uiterst subtiele wijze, nauwelijks door zintuigen meetbaar, maar niettemin, de vogels waren apathisch. Het gehele huis, deze kleine community, waar eertijds ongestoorde vreugde leefde, had op mysterieuze wijze signalen van de dood opgevangen. Wij dienen alles in universeel verband te zien, alle levensvormen zijn met elkaar gerelateerd, niets en niemand staat op zichzelf, leeft voor zichzelf, alles heeft deel aan één schepping. De Heer der schepping ziet ons niet als een stelletje loslopende particulieren, op zich zelf staande creaturen, maar ziet ons in groter, ruimer, universeler verband. Hij geneest niet zozeer enkelen, uitverkorenen, maar geneest het geheel, delen van het totaal zijn zij, van Zijn Lichaam, waar die enkelingen onvervreemdbaar toe behoren. Elk mens is geen wereld op zich zelf, maar deel van Gods wereld. Het gaat de Heer om Zijn Lichaam, Zijn Kerk en het welzijn daarvan, de optimale functie daarvan, het groeien tot volkomenheid daarvan. Elk individu maakt daar een cel van uit, een atoom. Het gaat de Heer om de universele totaliteit van Zijn Koninkrijk. *De Heer geneest niet een persoon, maar geneest Zijn Lichaam in die persoon.*

Vele ziekten zijn te ruiken, het lichaam scheidt een geur af van dis-comfort. Er wordt verteld dat in oude tijden de dokters hun diagnose vaststelden naar de geur die van de patiënt uitging. Tyfeuze koorts, zeiden zij, produceert de geur van heet brood, mazelen als vers geplukte veren, maaglijden als de geur van muizen, gele koorts als de geur van een slagerij. Overall rondom ons is de lucht vervuld van geheime signalen, subtiele geuren delen een variatie van boodschappen mee. Waar mensen hun ogen en oren het meest vertrouwen, hun neus is

absoluut sensibeler. Gevoeligheid van geur is zeer verschillend onder personen. Het is bewezen dat de neus van de vrouw de wereld anders waarneemt dan de neus van de man. In elk geval, de waarneming van geur is een op elkaar inwerken van chemische stoffen buiten en binnen het lichaam. De neus onderscheidt zoals ogen dat doen, maar scherper, gedetailleerder. De cellen van de reuk in de neus brengen berichten naar het meest primitieve gedeelte van onze hersens, de zogenoemde geur-hersens. Geuren worden op grondiger wijze door de hersens ontvangen en verwerkt dan beelden, kleuren, geluiden, ideeën. In dat deel van onze hersens worden ook de geur-herinneringen opgeslagen, als in een archief, zodat velen van ons nog precies kunnen herinneren de geuren uit de kinderjaren. Baby's die enkele dagen oud zijn kunnen feilloos de geur van hun eigen moeder onderscheiden.

Deze geuren-taal waarmee mensen en dieren communiceren, buiten de spraak om, is uiterst subtiel, uitzenden en ontvangen van geheime tekens vanuit de gevoelswereld, in trillingen, vibraties, impulsen, signalen, mentale en elektrische ontladingen in uiterst lage frequentie, aantrekkend en afstotend. Dieren bemerken hun aanwezigheid op de wegen die zij gaan, zij geven door geur-tekens informatie over hun verlangens, de toestand waarin zij zich bevinden, berichten over honger, vrees, pijn, seks, gevoelens die aantrekken en afwijzen, roepen en verjagen. Zij palen daarmee ook de grenzen van hun territoria af, waarover zij zich meester voelen, zij isoleren zich binnen hun eigen getrokken grenzen. Een scala van subtiele gegevens valt er te lezen indien wij de gevoeligheid zouden bezitten van natuur-schepselen. In tegenstelling tot de dieren zijn mensen arm aan ervaring om berichten door te geven met geuren, we zijn met andere communicatiemiddelen meer vertrouwd.

Eens zag ik in Afrika vanuit mijn auto een prachtig hert, een bok met een groot gewei worden aangevallen door een kudde wilde honden. Zij hadden in teamverband zoals zij gewend zijn te jagen, elkander steeds afwisselend, het hert doodgejaagd. Toen het uitgeput voort wankelde, besprongen de honden hem, rukten stukken vlees uit zijn flanken, zodat het uitstromende bloed het dier totaal verzwakte en het neerviel. Meteen vielen de honden het prooi aan en scheurden hem uiteen. Wij zagen dit verschrikt aan zonder te kunnen ingrijpen. Er was zover wij zien konden geen dier te zien op deze uitgestrekte grassteppen. Ineens kwamen van heel ver, waar blauwe bergen aan de horizon stonden, een aantal vogels aangevlogen, gieren, steeds meer, van vele kanten. Zij "wisten" van deze dood en de mogelijkheid om hun honger te stillen. De geur van de dood ging als een geheimzinnige telegrafische boodschap over de wijde wildernis, opgevangen op de ingebouwde radar van de gieren, hyena's en jakhalzen, aasdieren die van alle kanten kwamen aangesneld. Het hert had in zijn nood niet geschreeuwd, de honden hadden niet geblaft, alles ging snel en geluidloos te werk. Terwijl het hert werd verscheurd maar nog leefde, ging de berichtgeving van de dood alreeds voor hem uit.

In de natuur geven vele dieren op grote afstand berichten door, er zijn lokroepen die overwaaien over onvoorstelbare afstanden van vlinders, bijen en mieren en honderden andere dieren, in de oceanen worden boodschappen overgeseind door walvissen over halve werelden heen. De meest gevoelige neus in het dierenrijk behoort aan de zalm, die duizenden kilometers over de oceanen trekt en voorbij uitgestrekte rivierdelta's, alleen geleid door de zwakke geur van precies die rivier en die zij kreek aan die rivier, waar zij jaren geleden werd uitgebroed.

Demonen reageren op dezelfde wijze, ook zij "ruiken" als de mens bang is, onzeker, zich weerloos voelt tegenover de onzichtbare, onbekende aanvallers, dan attaqueren zij. Vrees introduceert. Vrees wijst de aanvaller als de sterkste aan. Vrees maakt de Christen tot een constante verliezer.

Wilde dieren, wolven, leeuwen, beren ruiken aan de mens als hij bang is, onzeker, zich daardoor de mindere voelt, een confrontatie uit de weg wil gaan, de mens scheidt dan de geur van vrees af. Dat maken dieren agressief, zij vallen aan, zij voelen zich onbedreigd de meerdere en overheerseren. Demonen reageren op dezelfde wijze, ook zij "ruiken" als de mens

bang is, onzeker, zich weerloos voelt tegenover de onzichtbare, onbekende aanvallers, dan attaqueren zij. Vrees introduceert. Vrees wijst de aanvaller als de sterkste aan. Vrees maakt de Christen tot een constante verliezer. *Vrees is de grootste negatieve kracht die er is, tegenover geloof die de grootste positieve kracht is. Vrees verlamt, maakt blind voor Gods mogelijkheden, nodigt de boze geest toe te slaan.*

Ik ben er zeker van dat de eerst geschapen mens bekend moet zijn geweest met veel natuurkrachten, toegang had tot wonderbare vermogens die vergeten zijn, tot verfijnde gevoelens, grotere kennis van universele krachten die hij in beweging wist te brengen. Door de zondeval verloor hij vele sleutels en formules om deze bovennatuurlijke capaciteiten te ontsluiten, hij wist ze niet meer los te maken en toe te passen. Hij had in het begin nog wel geen namen gevonden voor deze potenties, maar gebruikte ze, hanteerde ze, tot eer van God en ten eigen profijten. Hij stond naast God als een formidabele mederegeerder met krachten in zijn handen waar de moderne atoombom belachelijk bij lijkt. Hij had de beschikking over Gods enorme krachten-arsenaal en onuitputtelijke vermogens. Maar opeens werd hij gedegradeerd tot een sterfelijk wezen,

open voor ziekte en pijn, nerveus en gruwelijk eenzaam. Hij was uit God uitgevallen, van Zijn heerlijkheid vervreemd, de prins werd een bedelaar die zijn voedsel moest trachten bijeen te schrapen die niemand hem gaf, hij werd een zielige havenot, een nobody. De nieuwe mens die in Christus een nieuwe schepping is, zal door de werking van de Heilige Geest weer over deze verloren-gegane vermogens kunnen beschikken. De door de Heer gegeven, ingegeven inzichten, bijzondere toegangen, grotere kennis van de bovennatuurlijke wereld, zullen weer actief worden. In de Oriënt heeft de geur, het parfum, een veel grotere positieve gevoelswaarde dan in het Westen. Het behoort niet alleen tot de aankleding, de presentatie van de vrouw, maar doet in zijn keuze en verscheidenheid ook mededeling, geeft informatie. Er worden vragen gesteld en antwoorden gegeven, er worden beloften gedaan. In het Oosten hebben bepaalde precieuze stenen een eigen gevoelswaarde en worden zij gekozen naar smaak en persoonlijkheid, in die keuze worden ambities en voorkeuren bekend gemaakt. Ook parfums. In het nuchtere Westen worden parfums veelal extra vagant genoemd, ijdele en vluchtige niets waardigheden, men heeft er geen geduld voor, want parfum vraagt geduld, aandacht en smaak, men weet er niet mee om te gaan, het geen positieve plaats te geven in onze nuchtere, fantasieloze verstandswereld.

In het Hooglied bezingen de bruidegom en de bruid elkanders kwaliteiten in verrukkelijke poëzie: "Want kostelijker dan wijn is uw liefde, heerlijk van geur zijn uw oliën, als uitgegoten olie is uw naam" (Hooglied 1 :2,3); "Zo lang de koning aan zijn tafel is, geeft mijn nardus zijn geur. Mijn geliefde is mij een bundeltje myrrhe, rustend tussen mijn borsten. Mijn geliefde is mij een tros van hennabloemen in Engadi's wijngaarden" (1:12- 14); "Een afgesloten hof zijt gij,

mijn zuster, mijn bruid, een afgesloten wel, een verzegelde bron. Wat uit u op-spruit, is een lusthof van granaatappels, met kostelijke vruchten, hennabloemen en nardusplanten, nardus en saffraan, kalmoes en kaneel, met allerlei wierookstruiken, mirre en aloë met al de kostbaarste specerijen" (4: 12-14); "Ontwaak, Noorderwind en kom Zuiderwind, doorwaai mijn hof, opdat zijn balsemgeuren stromen" (4: 16). In deze liefdeszangen van Salomo worden allerlei tedere gevoelens vertaald in geuren. In het Oosten is dit een duidelijk verstaanbare taal, een schonere en romantischer omschrijving dan wat in het Westen wordt verstaan.

Wanneer het Joodse weesmeisje Hadassa werd uitverkoren om de plaats van de verstoten koningin Vasthi in te nemen, werd zij onder de hoede van de eunuch Hegai naar de vrouwenvertrekken gebracht waar haar de schoonheidsmiddelen ter beschikking werden gesteld. *Gedurende twaalf maanden werd zij beurtelings zes maanden met (bittere) mirre en (zoete) aloë-oliën gezalfd.* (Esther 2:3,12) Door slavinnen werden deze oliën zo lang in de huid ingewreven, dat het gehele lichaam geurde en deze geur haar nooit meer verliet. Wanneer Naomi de kleine Ruth wenst voor te stellen aan de machtige Boaz, adviseert zij haar "Baadt u dan en zalf u, doet uw opperkleed aan en daal af naar de dorsvloer" (Ruth 3:3) In de Psalmen wordt dikwijls over kostelijke geuren gesproken in prachtige, dichterlijke taal, David wist van de charme van parfums: "Daarom heeft, O God, uw God u gezalfd met vreugdeolie boven uw metgezellen, mirre, aloë en kassia zijn al uw klederen ... " (Ps. 45:8, 9).

*Onze invloed naar buiten,
de geur die wij verspreiden,
is positief, verkwikkend,
verfrissend, zegenend, of
negatief, verderfelijk.*

De Bijbel zegt: "Maar God zij gedankt (het stemt ons tot dankbaarheid) die ons **TEN ALLEN TIJDE IN CHRISTUS DOET ZEGEVIEREN** (Halleluja!) en de **REUK VAN ZIJN KENNIS** allerwege **DOOR ONS VERSPREIDT**, want **WIJ ZIJN**

VOOR GOD EEN GEUR VAN CHRISTUS onder hen die gered worden, en onder hen, die verloren gaan; voor deze **EEN DOODSLUCHT TEN DODE**, voor genen **EEN LEVENSGEUR TEN LEVEN**" (II Cor. 2:14-16). De Bijbel spreekt van de enorme invloed die wij hebben op anderen, een levensgeur verspreidend ten leven, of een doodslucht ten dode. Er staat niet: een levensgeur, een geur **VAN** leven, maar een levensgeur **TEN** leven; leven voortbrengend, scheppend, helend, vernieuwend. Er staat niet: een doodslucht, de stank van een kadaver, maar een doodslucht **TEN** dode; dodelijk, vernietigend. Onze invloed naar buiten, de geur die wij verspreiden, is positief, verkwikkend, verfrissend, zegenend, of negatief, verderfelijk.

Het Lichaam van Christus is niet alleen een spiritualiteit, maar ook een fysieke openbaring. In haar lichamelijkheid uit zich haar spiritualiteit, dit is het voertuig van de geest. De Kerk van Christus is een samenleving van nieuw geboren des Heren in een samenbundeling van de Geest. Haar volkomenheid is aller belang. Er wordt in de diaconale zielszorg te weinig aan dit "aller belang" gewerkt, er is te weinig visie over dit "aller belang". Er is zorg om enkelen, wij hebben te veel oog voor deze of gene, broeder zo en zo, zuster zus en zo. *Wij beseffen te weinig dat wij àllen ziek zijn zolang nog maar één van ons ziek is.*

Zolang die ene zieke er is en ziek blijft, is de gehele gemeente ziek, het is "aller belang" dat iedereen, dat allen, gezond zijn. Dat is geen utopie, geen onrealiseerbaar ideaal, maar werkelijkheid, eis van God. Als de Kerk van Christus Zijn Bruid is en dat is zij, zal zij "stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks" zijn. Zo wil de Goddelijke Bruidegom haar zien. Hij komt niet voor een zieke Bruid, want dat is zij zolang één lid lijdt. Wanneer de Kerk van Christus voor u niet meer is dan een steriel instituut, een sociëteit van min of meer gelijkgestemde religieuzen die een praat-college vormen zonder inhoud, zonder kracht, zonder leven, zonder Christus, zullen wij in de benadering van de zieke in de Gemeente onvolkomen, zonder visie, zonder optiek op het grote geheel, zonder vrucht, bezig zijn. Wij moeten op de zieke afgaan met grotere ijver en die zieke genezen, de ziekte opheffen, omdat wij allen met grotere kans zullen genezen. Niet de ziekte koesteren, maar wegnemen en Jezus wijst ons de mogelijkheid daartoe aan; niet vasthouden, maar uit ons midden verwijderen. Elke zieke die geneest maakt de Bruid volkomener en brengt de wederkomst van de Bruidegom een stap naderbij. Wanneer u zich een Maranatha christen noemt en de wederkomst van Jezus zeer ter harte gaat, dan behoort u ernst te maken met het genezen van alle zieken in de Gemeente.

Wanneer wij zieken genezen is het raadzaam in dit proces, hun uit de ziekenkamer waar zij lagen, te halen en in een frisse, geestelijk gereinigde, andere kamer te leggen, uit de "doodslucht ten dode" uit, de verziekte atmosfeer, de geïnfecteerde dampkring waarin zij lagen uit. Zij moeten de afbraak in die sfeer ontlopen, de afbraak die zij overigens zelf veroorzaakten. Als de zieke genezen is, dienen de kamers die hij bewoonde tijdens zijn ziekte, worden gereinigd door het

met het Bloed van Christus te besprengen, de Naam van de Heer er over uit te roepen en gebeden uit te spreken voor zuivering van het geheel, nadat de ziekte machten zijn bestraft en geboden te verdwijnen. Wij moeten niet vergeten dat de atmosfeer die ons omringt geen groot gat is van niets, ledigheid, maar bevolkt met invloeden, machten, met virussen van kwaad, infectiehaarden van demonie. Weest er zeker van, wanneer wij de zieke de handen hebben opgelegd en gezalfd met olie, dat deze obscuriteiten ook inderdaad de patiënt en het huis hebben verlaten. De zetels die zij bezet hadden zullen direct na de uitdrijving met het Bloed van Jezus worden bedekt, toegedekt. Raadzaam is dan de patiënt naar een andere ruimte, een zuiverder omgeving te brengen. Dit alles dient zorgvuldig te worden gedaan, nooit haastig, in vol geloof, met de autoriteit die wij in Christus hebben, bewust van de tegenwoordigheid van de Heer in Wiens opdracht wij handelen. Wij denken aan het Woord: "Gij zijt uit God, kinderkens, en gij hebt hen overwonnen; want Hij, die in u is, is meerder dan die in de wereld is" (I Joh. 4:4). Het gaat om een persoonlijkheid, een "die" die in de wereld is, niet om een "het", een abstractie, het kwade. Reinig elke ruimte waar de vijand is opgetreden, waar hij zich openbaarde in destructie.

De ruimte om ons heen is bevolkt met positieve en negatieve spiritualiteit, machten der duisternis en engelen des lichts, die ons leven beïnvloeden, een spanningsveld tussen intelligenties. Het is genade dat die wereld voor onze natuurlijke zintuigen onzichtbaar, onwaarneembaar blijft, want als wij dit bijvoorbeeld in kleuren zouden kunnen gadeslaan of aanhoren in geluiden, alles wat daar gebeurt, alle agressiviteit, alle ontladingen aan energieën, alle activiteiten in goed en kwaad, wij zouden dat niet verdragen. Vooral in de laatste tijd is de onzienlijke wereld zeer bewogen, meer dan ooit

daarvoor. Naast demonische spanningen zijn er gelukkig ook heerlijke manifestaties van positieve, helpende, beschermende machten. "Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn" (2 Kon. 6: 16). De profeet bad God de ogen van zijn vreesachtige dienaar daarvoor te openen, "en de Heer opende de ogen van den knecht en hij zag en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Elisa" (vers 7).

Wij geloven in de bediening van engelen. Sommige godsdienstige mensen geloven niet in engelen (Hand. 23:8). Er zijn vier soorten. Jezus-Zelf als "De Engel des Heren", in menselijke presentatie, zoals wij dat in de Bijbel zien; engelwezens, soms in zichtbare vorm; menselijke boodschappers Gods die engelen worden genoemd en engelen des Satans, of demonen, duivels. De laatste komen in het eeuwige vuur terecht (Matth. 25:41), zoals de engel des afgronds (Openb. 9: 11), en de draak en zijn engelen die oorlog voeren (Openb. 12:7).

Engelen zijn dienende geesten, immaterieel, onzichtbaar, niettemin zeer reëel. Zij zijn niet gelijk aan de zonen Gods, het volk des Heren, de erfgenamen van het Koninkrijk, de huisgenoten Gods, zij blijven altijd de status van dienstknechten behouden (Hebr. 1:4). Zij mogen niet vereerd en aangebeden worden (Col. 2: 18). Engelen hebben een eigen taal (I Cor. 13: 1). Engelen zijn wijs (II Sam. 14: 17,20) en krachtig (Ps. 103:20). Engelen kunnen zondigen en deden dit ook (II Petr. 2:4; Jud. 6). Engelen prijzen God, aanbidden Jezus en gehoorzamen Zijn bevelen (Ps. 103:20; Hebr. 1 :6; Luk. 2: 13- 15). Engelen verlangen een blik te slaan in de glorie van het evangelie (I Petr. 1: 12). Engelen zagen God in Bethlehem (I Tim. 3: 16). Een engel wentelde de steen van het graf (Matth. 28:2-5). Engelen geven instructies aan Gods

knechten (Openb. 1: 1; Luk 1: 11-20, 26; Luk. 2:9-10; Hand. 27:23). Engelen communiceren met ons (Zach. 1: 13-14; Matth. 4: 11). Ieder van ons heeft een engel die over ons waakt (Matth. 18: 10 - voor de kinderen; Ps. 91:11,12; Matth. 4:6; Hand. 12:7-10). Engelen verschijnen aan mensen (Hebr. 13:2; Richt. 6: 11-22; Richt. 13:2-22). Engelen verschijnen aan onbekeerde mensen (Hand. 10: 1-4; 30-31). Engelen verschijnen in dromen (Matth. 1 :20; 2: 13, 20). Engelen zijn machtig om te vernietigen (I Kron. 21:15; II Kron. 32:20, 21; II Kon. 19:35). God zond een engel om de weg te openen (Gen. 24:7). Engelen verlossen Gods kinderen uit moeilijkheden (Ps. 34:8; Jes. 63:9; Dan. 3:28,29; 6:23; Hand. 5: 19, 20; Hand. 12:7-10; Ps. 91 : 11 , 12). en zo voort. Wat is er veel over engelen mede te delen. Dieren bemerken de aanwezigheid van engelen soms eerder en scherper dan mensen (Num. 22:23-35). In het boek "Angels on assignment" door Charles Frances Hunter, vertelt de auteur over Pastor Roland Buck, die nachtelijke visitaties van engelen beleeft en waarmee hij spreekt. Toen Ds. Buck sliep werd hij door zijn hond die in dezelfde kamer sliep, gewekt, toen het dier de aanwezigheid van een engel opmerkte, het klom op het bed van zijn meester, likte zijn gezicht en wekte hem. Dieren die gevoeliger zintuigen hebben, ook voor de onzichtbare bovennatuurlijke dingen, signaleren dingen die daar gebeuren op subtiele wijze, ze leggen, zoals in dit boek beschreven wordt, ook verbanden met mensen, wetende dat de engel gekomen was om met zijn meester te spreken.

De duivel heeft in 2000 jaar Christendom heel wat gestolen uit de Kerk, vele inzichten, kennis van boven- en buitennatuurlijke ervaringen. Zo weten wij niet meer met engelen om te gaan, ze in te zetten, bewust van hun diensten gebruik te maken.

Wanneer de alwijze God ze speciaal uitgezonden heeft **TEN DIENSTE VAN DE KINDEREN GODS**, die deze diensten bitter nodig hebben in een steeds bozer wordende wereld die afglijdt naar de absolute chaos, dan danken wij Hem voor deze voorziening.

De reiniging van de bezoedelde atmosfeer - er is sprake van geestelijke luchtvervuiling - is niet alleen geestes-desinfectie, uitzuivering van obscuriteiten, maar daarbij behoort ook nadrukkelijk het aangeven van positieve elementen. Tweeledig. De Bijbel spreekt van binden, vastbinden, machteloos maken en van ontbinden, losmaken, "Voorwaar, Ik zeg u (zegt Jezus), al wat gij op aarde bindt, zal (door Mij verklaard) gebonden zijn in de hemel (de onzienlijke wereld) en al wat gij ontbindt, zal (door Mij verklaard) ontbonden zijn in de hemel" (Matth. 18: 18). Wij brengen genezing, bevrijding, verlossing aan, heling, restauratie voor de mens in nood, maar ook in de leef atmosfeer om ons heen. Zoals wij schreven, straalt de mens een fluidum uit van zijn wezen naar de ruimere omgeving om zich heen, waar geweten wordt wie hij is, wat hij kan, wat zijn woorden waard zijn, daar is volledige kennis van zijn geestelijk en natuurlijk zijn. De Heer wil dat wij vervuld zijn van Zijn ZIJN, Hem uitstralen, Hem doen kennen, zien, horen, voelen. Een hoger ZIJN. De Heer wil dat wij zo vervuld zijn met Christus, "Het leven is mij Christus" (Phil. 1:21); "Niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij" (Gal. 2:20); "Wij hebben de zin van Christus" (I Cor. 2: 16), dat de gehele atmosfeer waarin wij leven, in persoonlijk getuigenis, privé, in gezin, arbeid, gemeente, zelfs in ruimste zin het universum, zo'n positieve, krachtige, zo'n helende, levens vernieuwende invloed, zo'n geestelijke uitstraling, zo'n charisma heeft, zoals Jezus die had. Niet minder. Sommige Geest vervulde Christenen, "geopenbaarde

zonen waar de schepping reikhalzend op wacht" (Rom. 8: 19), brengen in hun optreden, hun présence, zoveel van de Heer mee, dat het aan hen te merken is, aan te voelen, zonder dat zij zelfs hun mond openen. Zij treden een ruimte binnen en ineens verandert de gehele sfeer in die ruimte, daar is als het ware een nieuwe geur binnengekomen, een LEVENSGEUR TEN LEVEN, een geur van Christus, alles kan nu verwacht worden, alles kan gebeuren, alles wordt fris, vitaal, levend. De demonen vluchten de ramen uit, de machten der duisternis kunnen het daar niet uithouden, zij kunnen onmogelijk in dezelfde ruimte verkeren met deze duidelijk herkenbare zonen, deze erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus. Alles komt onder het beslag van deze gezagsdragers, deze autoriteiten, zittende met Christus in de Troon. Alles wordt kleurrijker, lichter, van Gods Geest verzadigd. Geen enkele belasting meer van oude dingen, geen reminiscentie meer van voorbijgegangene zaken. Groot en glorieus woont de gestalte van Christus in hen en Zijn Koningschap wordt in hun optreden openbaar. Zij stellen geen vragen ook, geen verzoeken, zij spreken commando's des geloofs, zij geven bevelen en God staat achter deze woorden.

Jezus wil de gehele mens met Zijn heil bereiken. Elk domein van zijn existentie wil Hij aanraken met doorstroming van Zijn leven, van Goddelijk leven, met Zijn "zoe". Hij wil de ziel verlossen van haar verlorenheid, gewetensnood oplossen met Zijn supreme vrede. Hij wil de geest bevrijden van elke frustratie, van alle schuldcomplexen en zonde-bewustheid, van alle beledigingen en beschadigingen. Hij wil ook het lichaam gezond maken, zodat het leven in alle delen volledig en perfect functioneert, een ideale eenheid, in harmonie met alles en iedereen. Vooral in harmonie met de Schepper. In vertrouwde verticale communicatie met God, die alles en in

allen is. De Bijbel zegt: "Geliefde, ik bid, dat het u IN ALLES WELGA en gij GEZOND ZIJT, gelijk het UW ZIEL WEL GAAT" (2 Joh. 1 :2); een door God volkomen genormaliseerd leven. Zo wil de wederkomende Heer ons vinden. "En Hij, de God des vredes, HEILIGE U GEHEEL EN AL, en GEHEEL UW GEEST, ZIEL en LICHAAM moge bij de komst van onzen Here Jezus Christus blijken IN ALLEN DELE ONBERISPELIJK BEWAARD TE ZIJN. Die u roept, is getrouw: HIJ ZAL HET OOK DOEN" (I Thess. 5:23, 24) De Heer bedoelt DE VOLKOMEN MENS, niets en niemand minder. Zijn komst had ten doel de afgedwaalde, ontregelde, gefrustreerde, beschadigde mens op te zoeken en terug te plaatsen in Zijn oorspronkelijk scheppingsplan, toen de mens naast God geschapen werd als een volkomen mede-heerser over deze planeet. Toen de eerste mens, Adam, viel, uit God uit-viel (zoals de engelen uit God uit-vielen en engelen van Satan werden, duivelen), uit Zijn verbond uit-viel, uit Zijn Woord, Zijn tegenwoordigheid uit-viel, (zondeval is breuk: liefde-breuk, trouw-breuk, woord-breuk, verbonds-breuk) werd hij in de verdachtenbank geplaatst, tezamen met twee andere schuldigen, de slang en de vrouw. Door het Hooggerechtshof van hemel en aarde werd hij gevonnist en werd "de aarde om uwentwil vervloekt" (Gen. 3: 17) In die vloek ligt heel de ontredde van de aarde besloten. God verkoos een andere man, een andere Adam te zenden om die ontredde weg te nemen, te normaliseren door nieuw leven, nieuwe hoop te geven, nieuwe inspiratie, nieuwe visie. "Zie, Ik maak alle dingen NIEUW" was het credo van de Hemelse Gezondene. Jezus neemt de (rechtvaardige) vloek Gods weg door hem over te nemen. "Maar om ONZE OVERTREDINGEN werd HIJ doorboord, om ONZE ONGERECHTIGHEDEN verbrijzeld; de STRAF die ONS de VREDE AANBRENGT, WAS OP HEM (I), en door ZIJN

STRIEMEN IS ONS GENEZING GEWORDEN. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de HERE HEEFT ONS ALLER ONGERECHTIGHEID OP HEM DOEN NEERKOMEN" (Jes. 53:5, 6). Wat God op Jezus "heeft doen neerkomen", doet Hij niet op ons neerkomen. Niet tweemaal de straf uitgedeeld voor dezelfde feiten. God is een rechtvaardige God. Zoals een succesvolle manager zijn verantwoordelijkheden delegeert aan anderen, door anderen laat opknappen, zo moeten wij ook onze ziekten en zorgen op een andere noemer zetten, op Jezus. Niet ignoreren zoals de Boeddhisten doen, ze als illusies van de hand wijzen, want ze zijn reëel genoeg. De Bijbel zegt onze bekommernissen op Jezus te werpen. Jezus spoort ons aan onze ziekten en zorgen te delegeren, van ons af op Hem te leggen. In deze Goddelijke ruil schenkt Hij ons rust, Zijn rust. Dat is een zekere zaak. Hij zegt: Ik zal! Wij hebben niet het recht dit te betwijfelen, te relativiseren, te bagatelliseren, het slechts als theorie te overwegen. Wij hebben ook het recht niet om dit feit te zien als een onvolmaakt gegeven dat wij moeten aanvullen met onze ijver, onze goede werken, onze completering, alsof dit offer niet algenoegzaam zou zijn. "Hij is verschenen om DOOR ZIJN OFFER DE ZONDE WEG TE DOEN" (Hebr. 9:26). "Wij zijn EENS VOOR ALTIJD GEHEILIGD DOOR HET OFFER VAN HET LICHAAM VAN JEZUS CHRISTUS" (Hebr. 10:10). "Want DOOR ÉÉN OFFERANDE HEEFT HIJ VOOR ALTIJD HEN VOLMAAKT, die GEHEILIGD WORDEN" (Hebr. 10:14). "En ook de Heilige Geest geeft daarvan getuigenis, want nadat Hij gezegd had: Dit is het verbond, waarmee Ik Mij aan hen verbinden zal na die dagen, zegt de Here: Ik zal Mijn wetten in hun harten leggen, en die ook in hun verstand schrijven en HUN ZONDEN EN ONGERECHTIGHEDEN NIET MEER GEDENKEN. Waar dan voor deze dingen

VERGEVING BESTAAT, IS ER GEEN ZONDOFFER MEER NODIG" (Hebr. 10:16-18). God had ons, toen wij nog zondaars waren, geschat op de waarde gelijk aan het Bloed van Jezus en dat Bloed is gevloeid op Golgotha om ons een eeuwig heil te brengen.

Het Woord richt zich tot DE GEHELE MENS en dringt door tot in het bewuste, onbewuste en onderbewuste leven, in de kelders van zijn bestaan waar de archieven opgeslagen zijn. In de computer van zijn memorie, zijn allerindividueelste leven, is alles geprogrammeerd wat zijn leven uitmaakt. De Heilige Geest is de enige capaciteit die daarin doordringt. Een mens op de coach van de psycholoog, zelfs als hij onder hypnose is gebracht, weet niet zoveel naar boven te brengen als de Heilige Geest dit doet. Alles ten dele. De mens, ook al is zijn wil uitgeschakeld, houdt toch altijd dingen terug, hij laat ze niet los als hij ze niet werkelijk wil loslaten. De duivel helpt hem dingen toe te dekken, te verheimelijken, die juist voor zijn geestelijke gezondheid van eminent belang zijn als ze te voorschijn komen. Maar de Heilige Geest dringt resoluut door tot in de diepste geheime schuilhoeken en opslagplaatsen en brengt deze zaken naar boven, naar het daglicht, naar de "zonne der gerechtigheid", naar het Bloed dat schoonwast en niet meer doet zijn. De Heilige Geest, dit fenomeen, doet loslaten, doet de mens zichzelf loslaten en zijn verleden en alle verledens die hij vanuit zijn voorgeslacht met zich meestorst. Het wenkende, liefdevolle woord van Jezus doet alle stemmen in hem verstommen, stemmen die in hem bleven doorspreken. Nietzsche heeft gezegd: "Gij zit daar als bont geschilderde poppen en de stemmen der eeuwen babbelen in u door".

Alle domeinen van mensen, machten en engelen, alles wat boven, op en onder de aarde is, is onder de voeten van de

absolute, universele Machthebber, Jezus Christus, gesteld. Dat is de boodschap van het evangelie van het Koninkrijk aan de ganse schepping, de blijmare van de vergevende, reinigende, helende kracht van Christus te brengen tot alles wat geschapen is, tot mensen, dieren, planten, de bodem, het water, de lucht, tot alles wat bedorven, vervuild, vergiftigd, geworden, verziekt, verminkt, gedegenereerd is door de duivel, overal waar het gif van de slang is ingebeten, alles waar dis-orde, disharmonie is, wat dor, onvruchtbaar, vervreemd geraakt aan zijn wezen, aan zijn wortels, verwijderd van zijn doel, alles wat zichzelf niet meer kent en de naaste niet meer, alles wat verwrongen, verkrampt, verkankerd, verwilderd is, tot allen die hun huis niet meer terug te vinden weten. Het volkomen heil in Christus is inclusief fysieke normalisatie. God wil dat het Zijn kinderen wèl gaat! Dat ze een gehéél zijn, een éénheid, perfect, in harmonie met Hem. Ziekte is de fysieke dis-orde die de zonde in deze wereld heeft gecreëerd. Zonde is het begin, beginsel, de wortel; ziekte is de tijdelijke vrucht daarvan; dood de eeuwige vrucht. Als God u redden wil van de geestelijke effecten van de zonde, wil Hij u ook redden van de fysieke effecten.

God scheidt in Christus een nieuwe levensvorm van oneindige kwaliteit, een nieuwe levenshoud op het hoogste niveau, een leven van ongeweten kosmische afmetingen en mogelijkheden. De nieuwe mens, dit fenomeen, is niet te vergelijken met de mens die hij was. Hij behoudt dezelfde identiteit, maar krijgt een andere kwaliteit in hoogte, breedte en diepte en kennis van God. Hij is binnengeleid aan de hand van Christus in geweldige mogelijkheden, hij heeft toegang nu tot Gods wapenarsenalen, aangesloten is hij tot Zijn krachtcentrale. Van gebondene, gekooide, beperkte, is hij in de volkomen vrijheid getreden die voor hem gekocht is

geworden door het Bloed van Jezus. "Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt" (Gal. 5: 1). Van slaaf die van zijn Heer kleine gunsten smeekt, is hij geworden tot een zoon, erfgenaam van alles, van "al het Mijne is het uwe" van de Vader. Hij was vroeger monddood, onmondig, zonder woord-recht, thans is hem het recht van spreken verleend, het hoogste woord, het laatste woord. Eertijds" onder de wet der zonde en des doods", thans "door de wet van den Geest des levens" in Christus vrijgemaakt (Rom. 8:2). Alle oude principes van het papieren weten, alle wetten en taboes, liggen achter de nieuwe mens. Hij is de nieuwe mens met de nieuwe natuur, met Christus gestorven en opgewekt. Nooit is er in de diepgelegen geheime aders van het heelal zoveel gezongen als op de Paasmorgen, toen in en met de opstanding van Christus mede de nieuwe mens opstond. Nimmer is er een tijd geweest dat de hel zozeer werd geschud en de engelen zozeer de kosmos hebben vervuld met hun lofprijzing als op die dag, op de 16e van de maand Nissan, in het jaar 33.

In de bodem van Zuid-Afrika bevinden zich onvoorstelbare rijkdommen aan delfstoffen: goud, zilver, uranium, edelsteen, steenkool. Het land exploreert en exploiteert, het kan zoveel doen, het kan alles betalen, want de bodem brengt schatten op. Soms gebeurt het dat gravers op grote diepte stuiten op een buitengewoon rijke goudader, zoals onlangs in Germiston. Dan, denken u en ik, zullen zij die ader aanboren, openleggen en miljoenen ponden aan goud naar boven brengen. Neen, ze hebben die schacht direct dichtgemetseld, afgesloten, toegedekt. Men vreest dat deze nieuwe rijke laag, als ze geëxploiteerd wordt, de goudmarkt ongunstig zal beïnvloeden, de beursprijs omlaag drukken, de waarde devalueren op de wereldmarkt. Het goud wordt te veel toegankelijk voor meer

mensen. Daarom maar toegemetseld met beton. Er moet vraag overblijven, het moet zeldzaam blijven en begeerlijk, zo luidt het in de geldpolitiek. Goud moet goud blijven, het duurste edelmetaal dat hoge prijzen maakt op de wereldmarkt. De speculanten moeten er goed aan kunnen blijven verdienen. God zegt: "Van Mij is het zilver en van Mij is het goud" (Hag. 2:9), maar de geldmagnaten en goud speculanten zeggen: Maar WIJ verdienen er aan en zullen het naar ons voordeel exploiteren! Toen ik in Zuid-Afrika dit verhaal hoorde van de toegemetselde mijnschacht waar enorme rijkdommen weggesloten zijn geworden, dacht ik aan de Bijbel, ook een goudmijn met onvoorstelbare schatten. De duivel heeft kans gezien zoveel heerlijke bronnen des heils voor ons weg te sluiten, af te grendelen, toe te metselen, te verduisteren, te ignoreren, weg te theoretiseren, opdat wij niet van de rijkdommen zouden genieten, die de Heer ons gaf. Opdat wij niet te rijk, te machtig zouden worden, verduisterde hij vele kostelijke waarheden, camoufleerde hij, stopte hij weg, vervreemde hij ze van ons. Hij sloot onze ogen en harten voor overwinningskracht, troonrechten, erfrechten, kindschapsrechten, de volle verlossing, de genezing in Jezus' striemen, de Bijbelse doop, de lofprijzing, de vervulling met de Heilige Geest, de Gaven des Geestes en nog zoveel meer. Ze zijn lange tijd verborgen toegedekt gebleven door de hand van de vorst der duisternis. Anders ging het met zijn wereldpolitiek verkeerd, anders zou zijn bank springen.

De wetenschap tracht de Bijbel uit te hollen door kritiek, tot een mythe te theoretiseren, eigenlijk tot onzin te maken. Maar de God van de Bijbel leeft en staat achter Zijn Woord dat zo reëel is en krachtig, dat het alle wetenschappelijke kritiek verdraagt en ontzenuwt. Zo is daar ook het volgende verhaal. Het verscheen op 10 oktober 1969 in "Evening World", een

krant in Spencer. Indiana U.S.A.: "Wist u, dat het ruimtevaartprogramma bezig is om te bewijzen, dat hetgeen men een Bijbelse mythe heeft genoemd waar is?" De Heer Harold Hill, president van de "Curtis Engine Company" in Baltimore, V.S., en adviseur in het ruimtevaart-programma, vertelde het volgende: "Ik geloof, dat een van de meest verbazingwekkende dingen, die God ons in deze tijd toont, onlangs onze astronauten en ruimtevaartgeleerden in Green Belt, V.S., is overkomen. Zij waren bezig na te gaan, hoe de stand van de zon, de maan en de planeten in de ruimte zou zijn over 100 en 1000 jaar. Wij moeten dit weten, opdat we niet een satelliet afschieten, die later in een van zijn banen op iets zal botsen. We moeten de baan uitstippelen in overeenstemming met de levensduur van de satelliet en met de plaats van de planeten, opdat niet alles naar beneden zal storten.

Met de meetapparatuur van de computer gingen zij de eeuwen na en plotseling bleef deze stilstaan. Ook de computer stopte en er ging een rood licht branden, wat betekende, dat er iets niet in orde was, hetzij met de gegevens, die men erin gedaan had, of met de resultaten, als men ze vergeleek met de normale uitkomsten. Ze riepen de monteurs erbij om de computer na te zien, en deze constateerden, dat alles in orde was. De chef vroeg: "Wat is er aan de hand?" "We hebben ontdekt, dat er een dag tekort is in de voorbijgegane tijd". Ze krabden zich achter het oor en piekerden, maar er was geen verklaring voor. Een gelovig lid van het team zei: "Vroeger, toen ik op Zondagsschool was, werd er verteld, dat de zon stil gestaan heeft". Ze geloofden hem niet, maar ze hadden geen andere oplossing, dus zeiden ze: "Laat het ons zien". Hij nam een Bijbel, zocht het boek Jozua op, waar ze een nogal lachwekkend verhaal vonden, tenminste voor mensen met een

gezond verstand. Daar stond, dat de Heer tot Jozua sprak: "Vrees niet voor hen, want Ik geef hen in uw macht. Niemand van hen zal voor u standhouden". Jozua was bezorgd, omdat hij omringd was door de vijand. Als de duisternis inviel, konden ze hem overmeesteren. Dus vroeg Jozua de Heer, om de zon te doen stilstaan. Zo gebeurde het. "De zon stond stil en de maan bleef staan ... en haastte zich niet onder te gaan omstreeks een volle dag". (Jozua 10: 13)

De ruimtevaartdeskundigen zeiden: "Daar hebben we de ontbrekende dag". Toen controleerden ze dit met de computers teruggaand naar de tijd, die genoemd was, en ontdekten, dat het klopte, maar toch nog niet helemaal. De lengte van de tijd, die ontbrak ten tijde van Jozua, was 23 uur en 20 minuten - niet de hele dag. Zij lazen de Bijbel opnieuw en daar stond "omstreeks een volle dag". Zulke woordjes zijn belangrijk in de Bijbel.

Maar daar was nog steeds een probleem, want als je 40 minuten tekort komt, zullen er over 10.000 jaar moeilijkheden zijn. Die 40 minuten MOESTEN GEVONDEN WORDEN, want in de ruimtebanen vermenigvuldigen zij zich vele malen. Nu herinnerde deze gelovige medewerker zich ook, dat er ergens in de Bijbel staat, dat de zon terug ging. De ruimtevaartdeskundigen vertelden hem, dat hij niet goed bij zijn verstand was. Maar zij namen de Bijbel en lazen het volgende in 2 Kon. 20. De profeet Jesaja bezocht Hizkia op zijn sterfbed en vertelde hem, dat hij niet zou sterven. Hizkia geloofde hem niet en vroeg om een teken als bewijs. Jesaja vroeg: "Wilt u dat de schaduw 10 graden naar voren gaat?" Hizkia zei: "Het is gemakkelijk voor de schaduw om 10 graden naar voren te gaan, maar laat de schaduw 10 graden

terug gaan". Jesaja sprak tot de Heer en de Heer deed de schaduw 10 graden terug gaan.

Tien graden is precies 40 minuten. De 23 uren en 20 minuten uit Jozua plus de 40 minuten uit 2 Koningen vormen dus samen de vermiste 24 uren, die de ruimtevaartgeleerden in het logboek moesten vermelden als de missende dag in het heelal.

Er zijn in de Bijbel 32.468 beloften en allen zijn zij: Ja en Amen! Als alle Christenen exact zouden weten wie zij zijn in Christus en welke geweldige krachten zij in beweging kunnen zetten door het geloof, als zij beseffen wat ze in hun handen vasthouden aan kracht van het Koninkrijk, wat aan opstandingskracht beschikbaar is om te gebruiken tegen de duivel, als ze door de Heilige Geest hun rechten, voorrechten en privileges zullen leren gebruiken in Jezus' Naam, dan zou Satan zeer veel schade worden berokkend en zijn wereldheerschappij afbrokkelen. Daarom stelt hij surrogaten beschikbaar in plaats van de kracht van de Heilige Geest, een overwaardering van bijzaken om van de hoofdzaken af te leiden. Hij dekt de schachten toe, hij doet vervreemden van het leven uit de Geest, zoals Paulus die leidde in de eerste dagen van Gods zegevierende Kerk op aarde. Maar in de eindtijd gaat de wind van de Geest Gods weer waaien over de kinderen Gods en zal hen in alle waarheid en in alle vrijheid leiden!

Zonder aan het modieuze doemdenken mee te doen, signaleren wij dat overal in de wereld de roep "Want onze lampen gaan uit!" (Matth. 25:8) wordt gehoord. Alles wordt donker om ons heen en in die duisternis echoën die tragische woorden van de bruidsmeisjes door. De Westerse cultuur is in een situatie gekomen waarin steeds minder mensen het leven als zinvol en

hoopvol ervaren. Nieuwe neuroses komen massaal voor. Daar is een identiteitscrisis, een motivatiecrisis, een gezagscrisis. Er is depressie, diepe twijfel aan de zin van het leven, er is ontworteling, niet alleen bij de ouderen, maar ook, maar dieper ingrijpend onder de scholieren, studenten, jonge werkelozen. Het boek van Spengler "Die Untergang des Abendlandes" is weer zo actueel. Mensen voelen zich geen doel meer in zichzelf, maar tot middel, tot doel van anderen, gemanipuleerd door anderen, door het systeem, door de politiek. Ze degenereren tot dingen, objecten, pionnen op een schaakbord zonder enige invloed op het spel, het geheel. Hun geesten zijn toegeknepen, gekerkerd, zij zoeken naar ruimte van denken, vrijheid om voluit te leven. Zij zoeken naar geestverruiming, eventueel langs farmaceutische, chemische, diabolische weg, door drugs. De filosofen noemen dit: vervreemding, naar buiten en naar binnen, de uitkomst van het individu in het industriële tijdperk zonder menselijke warmte en idealen. Zij zeggen dat dit de prijs is die betaald moet worden voor de vooruitgang. Maar ik noem dit de "wet der zonde en des doods" in volle werking. Men zegt dat dit de ijzeren greep is van de economische structuur, het politieke systeem, de dwingende omstandigheden waarom niet gevraagd werd, waartegen gerevolteerd wordt. Maar ik denk dat het de arme, naakte, ontredderde mens is zonder God, die zegt Hem niet te willen kennen. En zo leven wij in een wereld waar onze ogen onophoudelijk beledigd worden, onze oren dichtgestopt, onze handen beroofd van hun creativiteit, onze ziel pijn doet en schreit. De mensheid vervuult haar bronnen. Onze lampen gaan uit! In Amsterdam staan een aantal kerken te koop "wegens gebrek aan belangstelling" en aangeprezen worden voor meubelopslag of als trefpunten van hippies en drugverslaafden ... Onze lampen gaan uit!, is het resultaat van de oliecrisis waarin een aantal bruidsmeisjes verkeren. In de

gehele wereld heerst een oliecrisis, men lonkt naar het Midden-Oosten en de OPEC-landen, die olie leveren. Er is eigenlijk olie genoeg, maar het gaat om de distributie. Olie is het beeld van de Heilige Geest. Ook de Kerk van Christus kent een oliecrisis. Olie genoeg, maar de distributie faalt. Oliecrisis brengt energiecrisis voort. Voor de wereld is een energiecrisis een zaak van belang, energiecrisis is voor de Kerk van Christus fataal, een zaak van zijn en niet-zijn.

Vijf bruidsmeisjes, 50%, hebben voorzieningen getroffen, kennen daardoor geen olie-, noch energiecrisis. Een gedeelte van de Kerk is op het aanbod van de Heer ingegaan om Jerusalem niet te verlaten maar te wachten op de Heilige Geest, Gods extra. Een ander deel is zorgeloos en komt tenslotte voor de dichte deur van de Bruiloftszaal, onherroepelijk buitengesloten en horen de stem van de Bruidegom: "Ik zeg u, Ik ken u niet!" Niet gekend door de Heer! Zover komt het met de oliecrisis in het leven van de Kerk. "Niet ieder, die tot Mij ZEGT: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan (Mijn selectie is gefundeerd op andere grond, zegt de Heer), maar wie DOET de WIL MIJNS VADERS, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij ZEGGEN: Here, Here, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd en in Uw Naam boze geesten uitgedreven en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend. Ga weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid!" (Matth. 7:21) Is dit doemdenken? De Bijbel wijst ons op een ontkomen aan dit niet gekend worden" door de Heer, op de dag als de laatste bazuin weerklinkt. Los de oliecrisis op, de energiecrisis, Kerk van Christus! Wordt vervuld met de Heilige Geest en gebruik de Gaven des Geestes, zoals de Heer der Kerk het heeft bevolen!

Levend in de schaduw van een totale atomische vernietiging leeft de wereld in grote vrees en Jezus woorden zijn geladen met grote betekenis, als Hij zegt: "De mensen bezwijmen van vrees en angst voor de dingen die over de wereld komen. Want de machten der hemelen zullen wankelen" (Luk. 21 :26). God zal over alle menselijke "voortgang" lachen! Al deze dingen zullen voortgaan totdat God zal ingrijpen. Nergens in de Bijbel vinden wij een aanwijzing dat deze wereld zal verbeteren en beter bewoonbaar worden en de mens uiteindelijk de grote overwinnaar zal zijn over de elementen en wetten en omstandigheden, alle beweringen van humanisten, pacifisten en utopisten ten spijt. Neen, de Bijbel kent zo'n programma niet. Integendeel, de Bijbel zegt dat de wereld slechter en donkerder wordt, waarschuwt ons dat vreselijke tijden zullen komen en dit alles zal uitlopen in de vreselijkste oorlog aller tijden, de grootste catastrofe in de menselijke geschiedenis, een atomische vernietiging en zonder Gods ingrijpen zal geen vlees behouden worden. Jezus zegt: "Indien die dagen niet ingekort worden, zou geen vlees behouden worden" (Matth. 24:22). Rusland zowel als de Verenigde Staten beschikken over een nucleair potentieel die alle leven op aarde vernietigen kan. Geen internationale verdragen, geen politieke overeenkomsten zullen in staat zijn deze verschrikkingen af te wenden. De enige hoop is de ingreep Gods bij Jezus' wederkomst. David zegt: "De koningen der aarde scharen zich in slagorde en machthebbers spannen samen tegen de Here en Zijn Gezalfde: Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen! Die in de hemel zetelt, lacht" (Ps. 2:2-4). Er staat eigenlijk: spotlacht! Het komt niet veel voor dat de Bijbel spreekt over Gods lachen, maar altijd wordt bedoeld Gods ironie over het falen van de mens in zijn mateloze hovaardij. David zegt: "De goddeloze smeedt boze plannen tegen de rechtvaardige en

knarst de tanden tegen hem: de Here belacht hem, want Hij ziet, dat Zijn dag komt" (Ps. 37: 12, 13). Over de goddeloze naties in de laatste dagen lezen wij: "Zie, zij smalen met hun mond; zwaarden zijn hun lippen, want wie hoort het? Maar Gij, Here, belacht hen. Gij spot met al de heidenen" (Ps. 59:8, 9). Daar is een groot verschil tussen lachen en be-lachen, het laatste is ironie, spot. Op een andere plaats lezen wij over het lachen Gods: "Omdat gij weigerde, toen Ik riep, niemand acht gaf, toen Ik Mijn hand uitstreckte, gij al Mijn raadgevingen in den wind sloegt, en Mijn vermaning niet wildet, daarom zal ik ook lachen om uw verderf: Ik zal spotten, wanneer uw verschrikking komen zal..." (Spr. 1 :24-26). Ja, God zegt dat Hij lacht om de arrogantie der mensen, als Zij God gelijk willen zijn. God lacht om de naties die vrede willen brengen, terwijl zij de Vredevorst verwerpen. God lacht om 's mensen inspanning om één wereld van verenigde naties, een internationale unie te creëren, zonder erkenning van de enige Koning en Machthebber, die in staat is Gods verenigd Koninkrijk te scheppen, dat gebaseerd is op Zijn onvergankelijke liefde. God lacht om de bedrijvige pogingen der mensen om alle religies samen te smelten en op één noemer te plaatsen, een algemene super-religie, één grote wereldkerk, ter vervanging van Jezus Christus als Hoofd en Hoeksteen. God lacht om mensen die dromen dat zij de ruimte zullen exploreren en beheersen, onderwerpen aan hun expansiedrang. God lacht wanneer mensen proberen hun eigen problemen op te lossen, hun eigen zonden willen afschudden. Hij kijkt neer op een wereld van domme zelfingenomenheid, van vertrouwen in eigen fysieke kracht, de waarde van menselijke plannen. Hij oordeelt en beoordeelt de naties als nietswaardig; "Zijn volken zijn geacht als een druppel aan een emmer en als een stofje aan een weegschaal; zie, eilanden zijn als fijn stof, dat uitgestrooid wordt, ... alle volken zijn als niets

voor Hem, zij worden door Hem beschouwd als nietig en ijdel" (Jes. 40:15 en 17).

Maar ik geloof ook in lachen Gods, als Zijn hart zich verheugt over Zijn kinderen die Hem liefhebben, die ontspannen spelen aan Zijn voeten. Hij schenkt vanuit Zijn volheid vreugde-olie uit inplaats van as. Als een arme vastgelopen zondaar zich aan Hem overgeeft en zijn zonden en ziekten op Jezus werpt, zijn eenzaamheid en doodsangst aan de Verlosser afgeeft en zich voor Hem buigt, Hem erkennend als de Heer van zijn leven, dan glimlacht de Vader, dan sluit Hij de thuisgekomen mens in Zijn Vaderarmen, dat maakt Hem gelukkig. Als de mens van zijn eigen troon afstapt en Jezus erkent als de Koning van zijn hart. Wanneer Zijn kinderen getuigen, wie zij geworden zijn in Christus en wat zij in Hem ontvingen. Als zij openlijk en overal verklaren wat God verklaart, dat oude dingen definitief achtergelaten zijn en nieuwe heerlijke dingen binnengekomen zijn in hun leven, dat zij nieuwe scheppingen werden door de opstandingskracht van Jezus, dat zij deel hebben aan een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, aan Gods Koninkrijk, dat vervult Gods mond met lachen. Halleluja! Nemen wij voortaan niet zoveel risico's meer met de dingen van deze wereld! Spenderen wij onze allerlaatste krachten niet aan dingen die voorbijgaan, die vergaan, voor de dag van het vuur! Slepen wij niet langer uitpuittend bouwstenen aan, wanneer wij weten dat geen steen op de andere zal blijven! Investeren wij ons geld niet langer aan de nutteloosheid van een voorbijgaande, vergeefse cultuur! Slaan wij de handen ineen vandaag voor een wereldwijde inspanning om kostbare zielen te redden voor het te laat is; zielen voor Jezus, voor een eeuwig leven met God! Opdat de volkeren vrij komen van hun gewetensnood en vergeving van zonden ontvangen, de schuld van hen wordt afgewenteld! Help ons mensen, veel mensen,

overal mensen te winnen voor Christus, voor een stabiel en solide, concreet en waardevast Koninkrijk dat komen zal, gekomen is. God heeft daarin een lachen bereid aan de wereld. Vele Christenen zoeken vandaag verder dan de bekering van hun zonden, ze wensen verdere stappen met Jezus te nemen, grondiger het grandioze avontuur te beleven van het wandelen met Hem. Zij zoeken voor de nieuwe wijn van hun geestelijke ervaringen nieuwe zakken, nieuwe vormen. Zij hebben gezien dat oude zakken de gisting van de Heilige Geest niet kunnen verdragen. De Bijbel zegt: "Ook doet men jonge wijn niet in oude zakken; anders barsten de zakken en de wijn loopt weg en de zakken gaan verloren; maar men doet jonge wijn in nieuwe zakken en beide blijven samen behouden" (Matth. 9: 17). In verschillende vertalingen wordt gesproken over nieuwe wijn, tegenover oude wijn en nieuwe zakken tegenover oude zakken. Nieuwe wijn, "neos", bedoelt nieuw in tijd; nieuwe wijnzakken, hier wordt een ander "nieuw" gebruikt, "kainos", bedoelt nieuw in kwaliteit. In Jezus dagen deden de joden de wijn in wijnzakken van dierenhuiden. Nieuwe wijn begint een proces van fermentatie, produceert gassen die een grote druk in de zak veroorzaken, allerlei werkingen en "bewegingen" vallen op te merken. Wanneer de lederen zak nieuw is van kwaliteit (dat niet noodzakelijk ook nieuw in tijd betekent), dan zal deze de druk weerstaan. Indien het oud is in kwaliteit (ook al is hij nieuw in tijd), dan zal de zak onbuigzaam, stroef, hard en droog zijn en exploderen en beide, wijn en zak, gaan verloren. De functie van de wijnzak is de wijn te bewaren, niet zichzelf te bewaren. De zak is er om de wijn en de wijn niet om de zak, dat wordt veel vergeten. Het gehele en enige doel van de Kerk is het voertuig te zijn van Jezus. De Kerk is Zijn Lichaam. Dit is niet geroepen om zichzelf te bewaren. Haar taak is niet Christus te bewaren, maar te worden bewaard voor en door Hem. Oude zakken drogen uit. Vasthouden aan

tradities en inzettingen, wetten en afspraken maken ze star, hard van vorm, de zakken ademen en bewegen niet mee met de gistende, levende wijn. Deze droge zakken scheuren bij zoveel leven in zich stuk, de jonge mousserende wijn zoekt een uitweg naar buiten, zoekt de vrijheid van wijdere ruimte en breekt de in-kerk-ing open. Hoe dikwijls is de Heilige Geest losgebroken, uitgebarsten in een nieuwe weg, een nieuwe vrijheid. Het was niet meer te houden, in te houden, vast te houden. Maar men boeide hem weer, bracht hem onder menselijke controle, kristalliseerde hem in een denominatie, sekte of gemeenschap. God geeft een visie en alle door God gegeven-visie's hebben onbegrensde mogelijkheden, wijdere ruimten nodig. Maar al te snel wordt dit licht ingesnoerd door mensen die nooit de Geest begrepen en vastgegrepen hebben en de druiven van Eskol werden in hun handen weer tot gewone druiven. De soevereine beweging van de Geest wordt ingekaderd in een organisatie, terwijl de Geest een levend organisme is. De droge wijnzakken - zij zijn voor bruisende, levende wijn bedoeld en gemaakt - worden weer zacht en soepel door ze in water te leggen. Het waterbad van het Woord, veranderd door de vernieuwing van hun denken, door bekering van dode werken. Wijdere horizonten van geloof, nieuwe avonturen van vrijheid zal de dorre, harde vorm elastisch maken, meebewegend, meelevend. Laten wij dit uur niet missen. Het is niet genoeg dat er mannen zijn die God willen bewaren, maar mannen waarin Gods Geest beweegt en die met Hem meebewegen. Overal is God bezig te bewegen. God kan niet bewegen in een onbeweeglijk casco. De vraag is: Ben ik in beweging met God? Is de Heilige Geest in mij herkenbaar aanwezig met kracht en werking? Onze verantwoordelijkheid tegenover God is te bewegen waar Hij beweegt. Dezelfde werken die Jezus deed, zullen wij ook doen. Ons leven moet zijn een voortdurend vernieuwde

wijnzak. Geschikt om steeds nieuwe, wisselende, gistende ervaringen met Jezus te beleven. Daarom moet deze wijnzak flexibel zijn voor alle bewegingen, drijvingen, stuwingen, activiteiten van de Heilige Geest. Wij zijn het Lichaam van Christus, nieuwe wijnzakken en hebben geen relatie met dogmatische stelsels, persoonlijke ambities. Het is vandaag de dag van de nieuwe wijn van Gods Geest die overal werkzaam is met heerlijke manifestaties. Nieuwe wijn heeft nieuwe zakken nodig. De oude zakken, oude gevestigde principes, zijn te star en zullen de gistende kracht van de opwekking niet kunnen vangen en vasthouden. Ook de tijd van de oude wijn is voorbij, het is heden de dag van de nieuwe wijn in nieuwe zakken. "Wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt onderkennen wat de wil van God is" (Rom. 12:2). Het is opvallend hoeveel zieken er in de Gemeente van Christus zijn. Niet: als één lid lijdt, lijden alle leden, maar: als zovele leden lijden, lijden allen. De Bijbel wijst de oorzaak aan, "Dáárom zijn er onder u velen zwak en er ontslapen niet weinigen" (1 Cor. 11 :30). Er is een "daarom" van deze onnatuurlijke toestand. In vers 29, juist vóór deze zin, staat het antwoord: "omdat hij (de zieke) het Lichaam niet onderscheidt", omdat hij niet de juiste optiek heeft op het functioneren van de Gemeente van Jezus Christus in haar universele éénheid. Het brood-breken is gemeenschap hebben met het Lichaam van Christus. "Omdat het één brood is, zijn wij, hoevelen ook, één Lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood" (I Cor. 10: 17). De Heer wil niet Zijn Lichaam dat één eenheid vormt, uiteen zien vallen in duizend stukken. Hij kan niet zegenen zolang er zoveel verscheurdheid, versplintering, sektarisme pretendeert het enige brood te zijn, zovele lichamen, zoveel verschillen. Dan is het Lichaam van Christus een vervormd beeld geworden

van de onverbreekelijke éénheid die Hij met Zijn Kerk heeft. Deze eigengereidheid, zucht naar eigenzinnige zelfgerichtheid, deze vervreemding met de naaste ten bate van zichzelf, is intolerabel, is God een gruwel en oorzaak van zoveel ziekte in het Lichaam. Deze gebrokenheid kan onmogelijk het beeld zijn van de Bruidegom en Zijn Bruid. Hij wil niet dat zij flirt met Jan en Alleman. Hij wil dat zij Zijn wetten respecteert en daarin haar liefde voor Hem toont. Hij wil dat zij Hem liefheeft boven allen. Deze honderdvoudige verdeeldheid stelt zich in de wereld op tegenover de éénheid in het koninkrijk van de Satan. Zijn koninkrijk is een éénheid, samengebonden door vrees, zoals Jezus Zijn Koninkrijk tot een éénheid wil zien samengebonden door liefde. Jezus wijst steeds op de onoverwinnelijkheid van een verenigde Kerk waar alles op één noemer wordt gezet: Jezus. Ziende op Hem kunnen wij het begrip Kerk nimmer in meervoud noemen, daar is slechts sprake van één Kerk, één Lichaam, dat is de Gemeente van Jezus Christus; alle andere kerken zijn sekten. Er gaat één Kerk Jezus Christus tegemoet als Hij wederkomt op de wolken des hemels, dat is Zijn Kerk die Hij gereinigt heeft uit de volken, wier zonden Hij gewassen heeft en nieuw leven gegeven. Deze vreselijke verdeeldheid, dit voortdurend ignoreren van het verzamelende en unificerende Bloed, straft zichzelf, verscheurt zichzelf, "dáárom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen". Het is niet interessant welke ziekte er geleden wordt, maar het is interessant waarom die ziekte daar is. Wij herlezen deze tekst: "Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn met één Geest gedrenkt.

Want het lichaam bestaat toch niet uit één lid, maar uit vele leden" (I Cor. 12:12-14). "Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde. Gij nu zijt het Lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden" (I Cor. 12:26, 27).

Onze zielzorg dient in de geest van Christus worden gedaan, nimmer "van boven-af", nimmer neerbuigend, met verwijten. Laten wij elkander altijd herkennen in Christus die voor ons àllen stierf en Zijn Bloed liet stromen voor ons àllen. Niemand heeft het recht den ander aan te klagen en zich boven hem te stellen, omdat deze ongelukkiger zijn zaken heeft geregeld. "Ziet dan toe OP UZELF en OP DE GEHELE KUDDE (op de gehele Gemeente, niet op uw eigen denominatie), waarover de Heilige Geest u tot opziensers gesteld heeft, om de GEMEENTE GODS TE WEIDEN, die Hij ZICH DOOR HET BLOED VAN ZIJN EIGENE VERWORVEN HEEFT" (Hand. 20:28). Wij zijn àllen onder het oordeel, niemand uitgezonderd en zijn àllen door Jezus gerechtvaardigd. "Want ALLEN hebben gezondigd en DER VEN de heerlijkheid Gods, en worden OM NIET GERECHTVAARDIGD UIT ZIJN GENADE, door de verlossing in Christus Jezus" (Rom. 3:23, 24). Dezelfde bewogenheid die Jezus toonde voor de medemens, zal onze zielzorg kenmerken; een liefdevolle, troostende benadering. Wij lezen dat Jezus de zieken genas vanuit Zijn bewogenheid met hen. Niet een vlakke, goedkope bewogenheid zoals wij die kennen, met een bezoekje, bloemetje en troostende woordjes, maar Hij kwam hen genezen, hen oprichten, vanuit Zijn bewogenheid. Er is geen humaniteit groter dan het oplossen van nood. Zoveel bezoeken aan de zieke doet deze ziekte erkennen, aanvaarden en doen voortbestaan. Maar Jezus erkende ze niet, hief de ziekte op, deed de patiënt opstaan uit zijn ziekbed en terugkomen in de

samenleving. "Toen Hij de schare zag, werd Hij met ontferming bewogen en GENAS HUN ZIEKEN" (Matth. 14: 14). "Jezus werd met ontferming bewogen en raakte hun ogen aan en terstond werden zij ziende en volgden Hem" (Matth. 20:34). "En toen de Heer haar zag, werd Hij met ontferming bewogen ... en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op" (Luk. 7:13-15). Waarom zullen wij niet op dezelfde wijze handelen, "want gelijk Hij is, zijn wij ook in de wereld" (I Joh. 4:17) Gelijk Hij is! Gelijk Hij deed! Vanuit Zijn ontferming! Een combinatie van liefde en gezag toonde de Heer, compassie en daarna: Sta op! Wees gezond! Medelijden en daarna: het lijden oplossen in Zijn lijden, afnemen, overnemen. Als een lid van het Lichaam heeft gefaald, gaat de Heer niet onmiddellijk over tot correctie, terechtwijzing, bestraffing, geen woorden van verwijt, maar Hij omringt de lijdende mens met Zijn barmhartigheid, Hij legt de mantel der liefde over hem heen, Hij wikkelt hem in Zijn vergeving waarin genezing is.

Hoe benaderen wij de falende broeder? Beginnen wij hem te isoleren uit de gemeente (die niet alleen de onze is, maar evenzo van hem), stoten wij hem uit als bedorven fruit die de rest aansteekt? Verzwaren wij zijn nood door onze hypocriete benadering: ik ben heiliger dan gij? Duwen wij hem dieper de eenzaamheid in waarin hij is, stellen wij hem buiten elke vorm van hulpverlening in de zin van Christus, die niet vraagt maar helpt? Met afgrijzen hebben wij kennis genomen van het stenen gooien in de binnenstad van Amsterdam, maar zijn er onder de Christenen ook niet vele stenengooiers? Op de straten noemt men hen vandalen, het schuim van de achterbuurten, maar wij noemen wat de Christenen doen correct, want zij komen met de Bijbel in de hand, waarin zij hun gelijk aantonen. Maar is het niet even wreed, zo niet wreder? Men laat de broeder, de zuster vallen, daar heeft men

geen moeite mee. Zij zijn tot paria verklaard, buitengesloten uit onze gemeenschap, wij excommuniceren hen als leden van het Lichaam, alsof wij dat uitmaken! Men raapt direct de stenen op. We hebben ze reeds klaargelegd voor het eerst voorkomende geval. Jezus zegt: "Wie uwer zonder zonde is, werpe de eerste steen". Jezus had geen steen in de hand, dat liet hij over aan de wettische Farizeeërs met het gelijk aan hun kant. Maar Jezus had het gelijk van de genade. De Farizeeër en de Leviet passeren zo'n uitgeschud persoon, met afgrijzen in de ogen en met stiff upper lip. God zij dank, daar was ook een barmhartige (warmhartige) Samaritaan die dezelfde bewogenheid als Jezus had, dezelfde reddingsliefde; die onmiddellijk de reddingsboei naar de drenkeling wierp, die de stakker opraapte, zonder eerst zijn identiteitspapieren te willen inzien, hem op zijn ezel zette en naast de ezel ging lopen naar een liefderijke verzorging. Natuurlijk hadden de Farizeeër en de Leviet gelijk, dat bewezen zij aan de hand van de Bijbel, hun verontwaardigde vinger wees de teksten allemaal aan, zij zwaaiden met de Bijbel boven hun hoofd, maar zij hadden niets, maar ook niets begrepen van het hart van Jezus. Later in hun consistorie hebben zij ook verwijten geslingerd naar het hoofd van de Samaritaan, die zich besmeurd had met deze zaak, die er vuile kleren door kreeg, hij loste dit probleem totaal onpedagogisch en onbijbels op. De Samaritaan zei geen enkel woord maar hielp, de goede Herder zei geen woord tot het afgedwaalde schaap maar wies zijn wonden en droeg het op zijn schouder naar huis. Jezus zei geen woord van verwijt tot de zondares die bewijsbaar fout was, maar zei: Ik gooi niet met stenen, ga naar huis en doe 't niet weer! Deze woorden hadden meer effect voor haar hart dan de stenenregen op haar hoofd. De Verlosser reikt de zondaar de hand en neemt hem mee naar huis! En als de Farizeeërs Hem verwijten dat Hij gemene zaak maakte met de zondaar, nam Hij het altijd op

voor de zondaar. Hij haat de zonde maar heeft de zondaar lief. Vanwege de relatie met de zondaar, de relatie met de schuld van den ander, werden vanwege de Vader alle verticale verbindingen verbroken. Jezus werd door God geëxcommuniceerd, buiten gemeenschap verklaard. Tussen de Vader en de Zoon liggen onze zonden.

Een jongeman kwam terug van het oorlogsveld in Vietnam, arriveerde in de stad waar hij woonde en belde zijn ouderlijk huis op. Zijn moeder kwam aan de telefoon. De zoon zei: Moeder, je spreekt met je zoon! Ik leef en wil thuis komen! De moeder antwoordde: O, mijn jongen, wat heerlijk dat je leeft! Wanneer kom je thuis? Kom gauw, ik zal je een onvergetelijk welkom bereiden. De zoon zei: Ik wil erg graag komen, moeder, maar ik heb iemand bij mij die ik graag wil meebrengen, hij is mijn vriend, hij redde mijn leven. Hij kan nergens heen omdat hij geen tehuis heeft. Ik wil hem meebrengen naar huis. Hij is gewond, hij mist een oog, een arm en een been, hij is een oorlogs-slachtoffer! De moeder antwoordde: Natuurlijk mag hij meekomen als hij een vriend van jou is. Hij kan hier een dag logeren, de volgende dag kan hij zoeken naar een ander huis. De zoon vervolgde het gesprek: Maar hij kan nergens heen, moeder! De moeder zei: Nou ja, hij kan wel 2 à 3 dagen blijven als dat nodig is. Hij is een invalide, hij past niet in een normaal gezin als de onze! De zoon: Moeder, ik wil graag dat je mijn vriend in huis opneemt, niet voor een dag of een paar dagen, of langer, maar opneemt als een lid van het gezin. Want hij is een vriend van mij! De moeder: Neen, zoon, dat gaat niet. Jij kunt komen, maar ik ben niet in staat die vriend als een huisgenoot, voor altijd, op te nemen. Wij zijn niet ingericht voor een gehandicapte.

Dezelfde avond laat werd er aangebeld aan het huis van de moeder. Het was een politie-officier, hij zei: Mevrouw, ik heb slecht nieuws voor u, het spijt mij, uw zoon is gestorven. Hij is van de 10e verdieping van een hotel gesprongen en werd dood opgeraapt! De moeder, hevig geschrokken, vroeg of zij haar zoon zou kunnen zien. Neen, mevrouw, wij laten zelfmoordenaars niet zien, ze zien er verschrikkelijk uit, het zal te veel voor u zijn. Maar de moeder hield aan, zij stond er op de zoon nog eenmaal te zien. Tenslotte werd haar verzoek ingewilligd. De kist werd geopend en zij zag haar zoon. Hij was blind aan een oog, miste een arm en een been. Toen begreep zij! Er was in haar huis geen plaats voor een beschadigd mens, een kapotgebroken stakker. In zoveel gemeenten en communiteiten is er ook geen plaats voor zwaar beschadigde mensen. De wrede afstandelijkheid, voor vele jaren, of voor altoos, tegenover een falend lid in ons midden, een voorganger die een fout maakte omdat hij het niet meer wist, hij wordt uitgestoten en krijgt van ons nooit meer een kans. Hij wordt bedolven onder onze stenen. Jezus wierp de zondaar niet weg, schopte hem niet in een hoek, liep niet hautain van hem vandaan, maakte niet een lijst met zijn onvolkomenheden, maar zocht hem op, ging naast hem liggen in het slijk, daalde af in de afgrond van zijn nood, maakte zich aan hem gelijk, raapte hem op, zette hem op zijn voeten terug, sloeg Zijn armen om hem heen, reinigde hem, wies hem, nam hem zijn besmette klederen af die Hij daarna Zelf aandeed, terwijl de zondaar Zijn smetteloos kleed aan mocht doen, Hij heelde zijn hart, wies de tranen van zijn ogen en bracht hem naar het huis bij Zijn Vader, nu alle christelijke huizen voor hem gesloten waren. Al die tijd had Hij nog geen woord gesproken, geen verwijt doen horen, geen opgestoken vinger, geen beschuldigende Bijbeltekst listig uit zijn verband gerukt naar het hoofd geslingerd, niets, niets van dat alles. Hij bracht

hem bij de Vader en als de verbaasde zondaar zijn eerste woorden wil stamelen: Vader, ik heb gezondigd ... , ik ben niet waard ... , stel mij maar gelijk aan de staljongens ... , zoals de verloren zoon haperend sprak, liet de Vader hem niet toe deze zin af te maken, hij wilde daar niets van horen, hij kuste zijn mond dicht, de lippen toe voor verdere woorden, nam zijn hand en bracht hem naar de feestzaal. Over zijn schouder, terloops, in het voorbijgaan van de "goede" zoon met zijn "hoge moraal" (de eigenlijke "verloren zoon") zei hij: Wij moeten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden" (Luk. 15:32). Voor de Samaritaan was hij een vreemde, voor de oudste zoon is hij "uw broeder", die gered werd. Het gaat om "uw broeder", die gered wordt. Het gaat om "uw broeder" in de Gemeente Gods. Het gaat altijd om een broeder, een zuster, een lid dat lijdt. Dat fysiek in nood is of moreel in de versukkeling. Hij is niet weg te snijden uit het Lichaam van Christus, ofschoon dat ernstig gewenst wordt. Hij hoort er bij! "Uw broeder" die "dood" was en "verloren", de weg volkomen bijster. Wanneer een soldaat in de strijd gewond is geraakt, is daar het Rode Kruis dat hem de eerste hulp verleent, hem naar het lazaret brengt voor verdere verzorging en genezing. Hij wordt niet eerst voor de Krijgsraad gesleept, wellicht heeft hij verkeerd gemanoeuvreerd en de orders niet goed opgevolgd, maar naar de legerarts. Bestond er in de Kerk van Christus ook maar zo'n Rode Kruis voor voorgangers die gefaald hebben of gevallen zijn, waaraan de eerste en elke volgende hulp wordt verleend. Niet eerst gesleept voor het Sanhedrin, voor het christelijke college van opgestoken vingers. Ik heb als oude zendeling in mijn leven vaak de rol op mij genomen van zielenherder, biechtvader, "vader" voor predikers in nood. Zij konden niet meer verder en kwamen uitpraten en uithuilen. Zij camoufleerden hun fouten niet, maar beleden ze onder tranen,

wij knielden neer en brachten deze schuld bij de Heer, Hem smekende alles onder het Bloed te leggen. Ze waren gebroken en zochten herstel bij God en bij mensen. En steeds weer viel het op hoe vreselijk hardvochtig de houding was van medegelovigen, medebroeders, de collega's, de leiding van het genootschap dat hen uitzond; dat schrijnde het meest aan de ziel. Ze werden zo kansloos afgewezen en weggegooid. Een moeder-overste werd haar klooster uitgezet, iedereen verweet haar, niemand luisterde naar haar, niemand stond in dat cruciale uur naast haar, zij werd als een melaatse behandeld. Wij vingden haar op en thans heeft zij een gezegende wereldwijde bediening, redt zij vele zielen voor haar Heer. Een priester in India kwam van ver over de bergen naar onze campagne in Poona en stortte zijn hart voor ons uit, hij had fouten gemaakt en het geloof verloren, hij was in nood. Hij werd depressief, wilde zich van het leven beroven. Wij spraken lang met hem, wij baden samen, hij greep Jezus weer aan, wij legden hem de handen op en zegenden hem, hij keerde terug naar zijn bediening waar hij vandaag blijmoedig zijn Heer dient.

Een predikant in Zuid-Afrika, verguisd en verdoemd door de gelovigen die hij diende, kwam zijn hart uitstorten en dat verwondde hart neerleggen aan het hart van Jezus, die hem opving en weer moed gaf om verder te gaan. Een Amerikaanse zendeling in Japan wist het niet meer, verdwaalde, zondigde. Hij kwam, beleed schuld aan de Heer, Die hem weer inzette in de dienst. In Indonesië waren verschillende van die "gevallen", in de Caribbean, in Maleisië, Amerika, in Nederland. Wat is het schrijnend steeds te moeten opmerken hoe snel en gemakkelijk ze werden weggegooid, met verwijten overladen. Waar was het Rode Kruis voor hen? In de koffiebars in de grote steden wordt geijverd om drugverslaafden,

gederailleerde onder de jeugd, op te vangen. Maar zijn er plaatsen waar gederailleerde voorgangers, priesters, predikanten, heilsoldaten, zendelingen met mededogen en liefde worden opgevangen, in de geest van Jezus? Gelukkig staat er op Golgotha voor hen een Rood Kruis. "Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te behouden" (Matth. 17: 11), te helpen, te redden, te helen, niet weg te gooien. Hij komt met Zijn balsem aanlopen voor de wonden van de ziel, de geest en ook het lichaam. "Nu was er te Damascus een discipel, genaamd Ananias; en de Here zeide tot hem in een gezicht; Ananias! En hij zeide: Zie, hier ben ik, Here. En de Here zeide tot hem: Sta op en ga naar de straat, die de Rechte heet, en vraag ten huize van Juda naar iemand uit Tarsus, genaamd Saulus, want zie, hij is in gebed en hij heeft in een gezicht een man, genaamd Ananias, zien binnenkomen en hem de handen opleggen, opdat hij weer zien kon. En Ananias antwoordde: Here, ik heb van velen over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij uw heiligen te Jeruzalem aangedaan heeft; en hier heeft hij volmacht van de overpriesters om allen, die uw naam aanroepen, gevangen te nemen. Maar de Here zeide tot Hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om Mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en de kinderen Israëls; want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van Mijn Naam. En Ananias ging heen en kwam in het huis, en hij legde hem de handen op en zeide: Saul, broeder (hij noemt hem: broeder!), de Here heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt, opdat gij weer zoudt zien en met den Heiligen Geest vervuld worden. En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien, en hij stond op en werd gedoopt; en toen hij voedsel genomen had, werd hij versterkt" (Hand. 9: 10-18). "Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader, naar Wie alle geslacht in de hemelen en

op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geve, naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. GEWORTELD en GEGROND IN DE LIEFDE, zult gij dan, SAMEN MET ALLE HEILIGEN, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te KENNEN DE LIEFDE VAN CHRISTUS, die de kennis te boven gaat, opdat GIJ VERVULD WORDT TOT ALLE VOLHEID GODS" (Ef. 3: 14-19). Paulus buigt zijn knieën en pleit bij de Vader voor de gemeente in Efeze. Hij is een bewogen zielenherder, die het heiligdom binnengaat en voor het welzijn van zijn schapen pleit, om het beste, het hoogste, het laatste; met minder wil hij niet tevreden zijn, hij vraagt om de volheid van God. Paulus klopt aan Gods deur en laat zich niet afschepen met kleine dingen, maar hij durft de hoogste eisen te stellen. Hij maakt er zich niet gemakkelijk van af en verwacht dat God er Zich ook niet gemakkelijk van af maakt. Hij stoot de deur van de schatkamer open en neemt met handen vol uit Zijn volheid. Hij vraagt dat de Gemeente: "Met kracht gesterkt zal worden door Zijn Geest in den inwendige mens, om "de inwoning van Christus in hun harten", om "in staat te zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen DE LIEFDE VAN CHRISTUS". Paulus is niet bang dat hij door zijn onbescheidenheid, ja onbeschaamdheid, Gods toorn riskeert, omdat hij weet dat God van onbeschaamde bidders houdt. "EIST VAN MIJ VRIJMOEDIG, al wat u ontbreekt, schenk Ik, zo gij smeekt, MILD EN OVERVLOEDIG".

Leren wij zo te bidden, om grote, geweldige ervaringen, een nieuwe grootse visie, verse openbaringen van de Geest, apostolische volmacht, een krachtige, geïnspireerde gavenbediening, overwinningsleven op elk gebied. Niet

kamerbreed, naar mondjesmaat, maar naar Goddelijke maat. Niet om een aalmoes, maar om niets minder dan alles, al de volheid Gods. Niet als bedeesde smekeling, sidderend voor de majesteit Gods, maar als huisgenoten, erfgenamen van het Koninkrijk. De Vader spreekt: "Al het Mijne, is het uwe!"(Luk.15:31). Als ik alles bezit wat God bezit, als ik mij bewust ben van mijn vrije rechten bij de Vader, zal ik mij in deze hoge status verlustigen en niet beneden mijn stand leven. Paulus vraagt om deze sterkte, deze overwinningskracht van God, om te kunnen zegevieren over alle ziekte, alle demonen. Hij ziet de Gemeente voortdurend bedreigd en wil dat zij een ferm "halt" zal uitroepen tegen alle oprukkende machten der duisternis, alle infiltraties van de duivel. Hij vraagt daarom de heerlijke en machtige inwoning van Jezus Christus in hun harten, met Zijn volheid. Hij vraagt geen nieuw kerkgebouw met een hogere toren dan alle torens in de omtrek, een groter kerkorgel die alle anderen de loef afsteekt, om meer ingeschreven lidmaten in de kerkelijke registers, geen ruimere fondsen, maar om dit: Christus inwoning in onze harten, Zijn blijvende domicilie, Zijn vast adres. Geen postbus onder nummer op het postkantoor, maar dit: De Heiland der liefde woont in mijn hart. Hij vult dat hart met Zichzelf, wat in Hem is stroomt uit in mijn hart. Hij bouwt het tot een troon, Hij de Koning van hemel en aarde. Hij is onze volheid, maar ook: wij zijn Zijn volheid! Het woord "volheid" stamt van het woord "pieroma", dat compleet-zijn, perfect-zijn, volkomen-zijn betekent. Met Christus in ons zijn wij pas compleet, volkomen, ons-ware-zelf naar Gods maatstaven. "Die zich aan den Here hecht, is één geest met Hem" (1 Cor. 6: 17). Dan verspreiden wij een "levens-geur TEN LEVEN".

OPSTANDING

Omdat het uitzag op een groot ommuurd kerkhof had men waarschijnlijk het kleine guesthouse waar wij tijdelijk woonden, de naam "Green pastures" gegeven. 'Het stond aan de rand van een grote stad in Sri Lanka, waar wij een campagne hielden. Op een zeer hete middag, toen bijna iedereen sliep, zag ik, wandelend langs de kerkhofmuur, een poortje openstaan. Ik ging daarbinnen en liep langs de talloze rijen graven, oneindig in getal, toen mijn aandacht werd getrokken naar een klein stenen huisje achter bomen verscholen, dicht tegen de muur. Er klonken daar haastige, nerveuse stemmen. Voorzichtig liep ik er op af, mij voortdurend achter bomen verschuilend. Daar waren enkele mannen bezig. Zij gingen zo in hun bezigheden op dat zij mij niet zagen. Toen ik nauwkeurig toezag wat zij aan het doen waren, bemerkte ik tot mijn afgrijzen dat zij een lijk voor zich op een stenen tafel hadden liggen, die zij van alle kleding ontdeden. Ze rukten aan zijn ledematen, een van hen graaide in zijn mond. Op een gegeven ogenblik glipte het lijk uit hun handen weg en viel op de grond, het werd weer op de tafel gesmakt, omgedraaid, van sieraden en gouden tanden ontdaan. Het had niets meer van een mens, het werd als een ding gemanipuleerd. Er was een half uur geleden een luisterrijke begrafenis geweest met vele rouwenden, er lagen kransen en bloemen nog rond de geplunderde groeve, een opengetrokken doodskist, het deksel gescheurd, linten met dierbare opschriften vertrapt in het zand.

Hier was sprake van grove grafschending. Zelden zag ik zulk een scene van ontluistering van wat heilig is voor anderen, fragment als uit een morbide Hollywood product. Zoals het lijk van deze zwarte man als een neergevallen takkenbos werd

opgeraapt en terug op de tafel gesmeten, dit zou in een film van Fellini niet misstaan. Het lijk was uit de kist getild en losgeschud uit guirlandes van snel verflenste bloemen, van "de laatste eer" aan een geliefde, tot straatvuil gedegradeerd, een kadaver gegooid op een mesthoop. De menigte der rouwenden had een uur geleden respectvol de geachte overledene ten grave gedragen, zijn kist bedolven onder heerlijk geurende witte bloemen die snel verdorden in de daverende hitte van de tropenzon. Men had tedere woorden gesproken van genegenheid en achting, een laatst vaarwel aan een dierbare, een geestelijke had gebeden, misschien was er een opstandingslied gezongen met omfloerste stem. Het moet een Christen zijn geweest, de Hindoes in dit land worden verbrand. Toen is men stil fluisterend het kerkhof uitgegaan door de grote poort, die achter hen snel gesloten werd, de aanval van de gereedstaande rovers kon beginnen. Zij waren toegesprongen op de heuvel van bloemen, schopten de kransen weg, graaiden naar de kist die open gekraakt werd en de dode er uit getrokken. Daarna sleepten zij hem naar het lijkenhuisje waar de onttakeling kon beginnen. Het ging om de kostbare witte lijkwade, de sierlijke bekleding van de kist met alle festoenen en tierelantijnen. Later zal dit kleed weer worden opgestreken en terug verkocht aan de volgende klant, die door de begrafenisdiensdieners werd aangekleed en in de kist gelegd; een profijtelijke handel. De kleine zijpoort waren deze grafschenders in hun gretige haast vergeten toe te sluiten, zodat ik binnenkomen kon en deze lugubere handeling zien. Zij hadden geen idee dat ze bespioneerd werden, anders was het waarschijnlijk slecht aflopen. Ik ben die poort weer uitgeslopen naar buiten. Zou ik de politie waarschuwen, de kerkleiders? Neen, ik besloot dit niet te doen in dit vreemde land waar ik vrijheid genoot het Evangelie te prediken, ik wil mijn kansen niet bederven. Ik liep huiswaarts naar "Green

Pastures" en dacht aan de nabestaanden die geen idee hadden wat er achter de kerkhofmuur gebeurd was. Zij zullen thuis nu nog napraten over deze zo stemmingsvolle begrafenis, de troostende woorden van de geestelijke, hoe fraai alles geregeld was door de begrafenisleider. Terwijl loerden uit hun ooghoeken de plundersaars, op buit belust. Na de plundering zouden zij het lijk terug in de kist drukken, de kist neerlaten en onder zand bedelven, om daarna de bloemen weer keurig er over heen te schikken met de glad gestreken luister van kleurige linten, het pad werd bijgeharkt en alle sinistere sporen kundig weggewerkt. Waarschijnlijk gebeurde dit geregeld en had deze gilde van dieven een goede verdienste door de kistopmaak en de lijkkleden terug te verkopen aan de ondernemers, ook het bronzen beslag en koperen versiersels van de duurste kisten. Hoe vaak zullen zij op deze wijze dienst doen? En de begrafenisondernemer zal voortgaan in professionele plooi aan zijn leven voort te timmeren.

Jezus heeft aan de opstanding alle luister gegeven die door de dood ontnomen werd. De plundering, de ontluistering van de laatste resten, de paradijsresten, wordt in Christus te niet gedaan, door een nieuwe oneindige heerlijkheid te hechten aan de opstanding. Alles wat de rover, de dood, de laatste vijand heeft ontstolen, zal worden vervangen door nieuwe luister, nieuwe glorie. Jezus is de grote Grafrover, hij steelt de graven leeg van degene die de sleutels van dood en dodenrijk had, de duivel. Niet om te ontluisteren maar om een nieuw verheerlijkt leven te geven en groter luister dan voorheen. Zoals Hij Petrus gevangen heeft genomen, gegrepen, gearresteerd, om hem in de vrijheid te zetten, zo heeft Hij de doden die in de Heer sterven uit de graven geroofd om ze in Zijn heerlijkheid te zetten. Halleluja! Jezus heeft de dood gerelativeerd. Toen Hij opstond uit de dood als eerste uit de opstanding, maakte Hij

een eind aan het "natuurlijk evenwicht" tussen leven en sterven, bloeien en vergaan, geboren worden en begraven. Dit is een geweldige ingreep Gods. Een fundamentele verandering. De dood had de heerschappij in zijn onverbiddelijkheid over het leven. Maar de dood zal niet eeuwig regeren, slechts een toegemeten tijd krijgen en beperkte invloed. Hij is nimmer in de wereld gezet als eeuwig blijvende, onoverwinnelijke macht. Jezus heeft de dood overwonnen. Het evenwicht is verbroken. Hij heeft de dood de alleenheerschappij ontnomen, zijn "laatste woord", en het leven tot koning gekroond. Zo vindt de mens, die in Christus gelooft, in Zijn opstanding, in Zijn leven, in het leven in Hem, een glans van de hemel over tranen van rouwen dood, zijn leven is onbeïnvloedbaar ongeschokt. In Christus. Het graf der vernietiging heeft Jezus niet kunnen vasthouden, de dood moest zijn prooi teruggeven, omdat God Zijn Zoon opwekte ten leven. De inklemming van de dood werd teniet gedaan, de bunker des doods werd opgeblazen door de dynamiet van de opstandingskracht dat dezelfde kracht is die de wereld schiep. Opeens kwam een nieuwe wet tot leven, een geweldige, ongehoorde wet, deze: de dood is niet meer de laatste vijand, achter de dood staat de levende Zoon van God. Hij doorbreekt deze laatste barricade met Zijn geweld! Dood en leven streden op Paasmorgen om het laatste woord, het laatste machtswoord. Evenals Jakob een nacht streed op Pniël met de geheimzinnige vreemdeling om de overwinning, zo streden dood en leven met elkander, to be or not to be. Dàn leek Jakob te winnen, daarna lag hij weer onder, om tenslotte weer bóven te komen en de vreemdeling onder kwam te liggen, zo ook leek eerst de dood overwinnaar, maar later werd duidelijk dat het niet de dood doch het leven was dat overwon. Halleluja!

Toen het morgen was, was de strijd, de onzekerheid voorbij. Toen het Paasmorgen was geworden wees het heelal Christus aan als de Prins van het leven.

Ik zie twee feiten op Paasmorgen. Ten eerste: Hij wordt opgewekt! Ten tweede: Hij staat op! Ten eerste - passief - Hij wordt door de Vader opgewekt, wakker gemaakt. Ten tweede actief - Hij staat op! Nu Hij is opgewekt, staat Hij ook op. In Hand. 1:2 staat: "Tot de dag dat Hij WERD opgenomen". Dat is de daad van de Vader. Jezus stond op uit het graf, dat is de daad, als antwoord van de Zoon op Zijn Vader. Er zijn twee partijen: de Vader die opwekt en de Zoon die opstaat. De Vader heeft een plan van opwekking voor de wereld, een wonderbaar vernieuwingsplan. Dit plan wordt ons aangeboden in Zijn evangelie. Maar het plan beantwoordt niet aan zijn doel als wij niet als antwoord daarop ons laten opwekken, het aangeboden leven aanvaarden, opstaan, antwoorden! Némen wat gegeven is geworden! Jezus koos vóór de zondaar. Ter wille van de redding van de zondaar nam Hij de zonde van deze schouders af en legde die op de Zijne. Vanwege deze relatie met de zondaar, werden vanwege de Vader alle relaties verbroken. Hij werd door God buiten gemeenschap gesteld. Alles verstoord, de eeuwige harmonie werd een: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Maar nu, op Paasmorgen, keert God Zijn aangezicht weer tot Jezus. Hij roept Zijn Zoon weer in Zijn Goddelijke tegenwoordigheid terug. Nu de schuld is afgerekend, herstelt God ook de breuk, opdat er weer sprake kan zijn van Goddelijke gemeenschap, dat een regerings-gemeenschap is en een werkgemeenschap ("Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook" Joh. 5: 17). De Vader is teruggekomen om de krachten van het onverderfelijke leven te GEVEN aan de Zoon. En Jezus aanvaardt dit, Hij staat op om het onverderfelijke leven uit

Gods handen te NEMEN. Daar is geven van God en nemen van de Zoon. Daar is roepen, wakkerroepen, tot leven-roepen van God en antwoorden van de Zoon, opstaan. Jezus ontving en nam. De 2e Adam stapte uit de duisternis waarin de 1e Adam ingelopen was. De cherubs aan de paradijspoort borgen hun zwaarden op, de ingang is weer vrij, de Hof van Eden is weer toegankelijk.

De cherubs, de engelen, spelen trouwens een grote rol bij de opstanding. Ze dalen neer in Jozefs hof, ze zijn gekomen om de Held der opstanding te dienen. In Gethsemané moest een van deze engelen Jezus sterken, anders bezweek Hij. Op Golgotha mochten zij niet komen, toen Jezus werkelijk bezweek waren zij door de Vader tegengehouden, alle legioenen konden slechts dadeloos toezien hoe de Goddelijke Speelgenoot der engelen werd geliquideerd. Dit was de verlatenheid, dit verschrikkelijk zwijgen Gods, het zwijgen van de sprekende God, dit toezien zonder te hulp te snellen. O, wat een lijden aan het kruis, dit horen toeslaan van de deur van Gods hart en huis voor de Prins der hemelen, Jezus. Maar nu mogen zij hun Heer weer naderen, mogen zij hun diensten weer aanbieden, het verdrijven van de soldaten, het verbreken van het keizerlijk zegel, het wentelen van de steen van het graf. Zij schuiven heel de wereldmacht opzij, alle wereldlijke garanties, zekerheden, heel de samenballing van aardse macht. De engelen werden door de Vader gezonden om daar op Paasmorgen de wereld heel de belachelijkheid van menselijke zekerheden te tonen. Deze erewacht bereidt de verhoogde Mensenzoon de weg, neemt alle beletselen moeiteloos, met een enkele handbeweging, koninklijk, weg. Nu gaat de Zoon van God weer bevel voeren, Hij, aan Wie gegeven is alle macht in hemel en op aarde. Dood en duivel blijken op Paasmorgen overwonnen vijanden te zijn, niets meer te zeggen

te hebben, nu God dit zo overduidelijk getoond heeft door de opstanding van Zijn Zoon. Nu ruimen de engelen vreugdevol de laatste restanten van de bezetting op, zoals na de maaltijd de kruimels van het tafellaken worden weggeveegd.

Niet alleen de engelen worden gezien en komen Jezus tegemoet, maar ook andere begeleidende verschijnselen tonen de macht van Jezus. Daar komen bij deze machtsovername geweldige natuurverschijnselen te pas. Deze enorme opstandingskracht Gods beweegt de aarde, het schudt de elementen, het laat de aarde niet onberoerd. Deze krachten van de toekomstige eeuw zijn als mateloze explosieven die dit aanbreken van de Messiaanse eeuw begeleiden. Deze aardbevingen zijn voorschokken van de doorluchtige Dag des Heren. Deze aardbeving verbindt de opstandingsdag met de jongste dag. Hier zijn de krachten in het geding van de jongste dag op aarde, dezelfde krachten die de wereld schiep. Krachten worden bij de opstanding door God vrijgegeven, die voortaan zullen blijven werken op aarde, daar waar het Koninkrijk Gods zich openbaart. Overal waar het Koninkrijk Gods zich openbaart, worden deze krachten openbaar (I Cor. 4:20), telkens weer, overal weer, en wij mogen deze krachten aanwenden. Het is de opstandingskracht die wij in Jezus Naam de zieken meedelen voor genezing, het is de opstandingskracht die de demonen doen uitvaren, het is deze kracht die wonderen en tekenen werkt.

Op Paasmorgen komen zoveel atoomkrachten Gods openbaar, zoveel energieën Gods, dat de aarde scheurde. De machthebbers van kerk en wereld, van Hogepriester, Farizeeërs, Schriftgeleerden, heel de officiële kerk uit die dagen en van het Romeinse leger, worden door de krachten van het Koninkrijk weggevaagd, verlamd, zie hoe zij vluchten

en vrezende. Hier is het oordeel ook aan de vorst der duisternis. Niets blijft er over, niets, niets blijkt dit alles te zijn, voor de kracht van het nieuwe Koninkrijk dat baan breekt. Op deze dag ruimen de engelen de kruimels weg, schouderophalend om al de hoogmoed van heel het formalistisch Christendom, van alle geldingsdrang, van eigen zoeken, van eigen standje-o-phouden, van alle religieuze eigenwijsheid, heel die belachelijke drukte waarmee de Heer Jezus dood in het graf werd vastgehouden, omdat een herinnering minder gevaarlijk is als de werkelijkheid, omdat een dode leer ons zoveel meer vrijheid overlaat, zoveel meer armslag geeft, tegenover het scherpe oordeel van een levende Heer met Zijn eisen van volmaaktheid. Wij komen er gemakkelijker, zonder persoonlijke offers, doorheen met een Bijbel waarvan wij zeggen dat het "maar een historisch boek" is, dan de erkenning dat de teksten branden als vuur in dit onvergelijkelijke Woord van God dat tegenover ons staat en onze desinteresse veroordeelt. Wij kunnen met onze neutraliteit verder komen, buiten schot blijven (waar het Woord met "scherp" schiet!), door over en langs de dingen te blijven praten, discussiëren, er debatonderwerpjes van te maken zonder persoonlijke, scherpe gerichtheid, flauw en ongelovig en afwijzend waar het gaat om persoonlijke overgave zonder compromissen. Wij meten ons een gemakkelijk zittend maatkostuum aan waar alles zich vleit om onze persoonlijkheid en onverlostheid heen, dat niet corrigeert, geen geestelijke ingreep betekent maar complimenteert, zich aanpast aan onze eigenaardigheden en gebondenheden. Maar daar waar het Koninkrijk Gods baanbreekt, komen krachten aan te pas die heel ons bestaan dooreen schudt, openbreekt, als een aardbeving, en de engelen komen om de kruimels van het oude weg te vegen. Voor de aardbeving op Goede Vrijdag werden de mensen niet geschud, toen heel de natuur, immers Gods schepping, protesteerde.

Maar op Paasmorgen bracht de aardbeving, opstandingskracht, overwinningskracht, het heelal in opschudding. Zoals de aardbeving op Golgotha de graven opende en de doden teruggaf, zo deed deze aardbeving hetzelfde op Paasmorgen. Het waren dezelfde krachten. En alle deze scheppende, herscheppende krachten staan iedereen die in Jezus opstanding gelooft en in Zijn opstanding staat, ter beschikking, tot eer en heerlijkheid van God.